

خانه
رای
سی

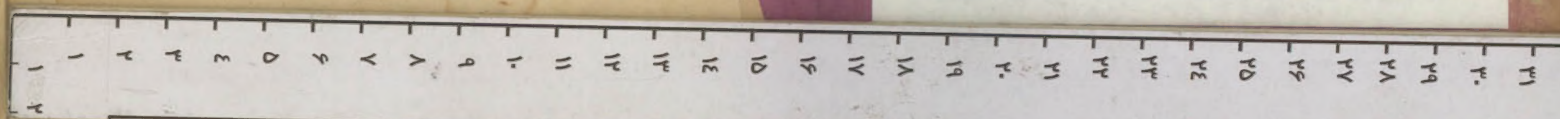
برگات
نقش برآیند از شکر الهی و مرطوب

۱۶۰۱۱

۲۰۷۱۷۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب	برگات
مؤلف	
مترجم	
شماره قفسه	۱۶۰۱۱
شماره ثبت کتاب	
۲۰۷۱۷۴	

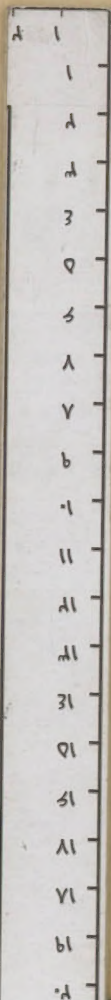
برگات
نقش برآیند از شکر الهی و مرطوب

۱۶۰۱۱

۲۰۷۱۷۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب	برگات
مؤلف	
مترجم	
شماره قفسه	۱۶۰۱۱
شماره ثبت کتاب	
۲۰۷۱۷۴	

هو الله تعالى

[illegible][illegible]

۱۰

اومرود ریاست و وجود و احوال است مثل شریک داری و شبهه در
نیست که در فضاء وجود موجود هست اگر آن وجود واجب الوجود باشد
فهو المقصود و اگر ممکن الوجود بود با الفرضه محتاج باقی بنده باشد
چون اگر آن از فیضش وی باشد واجب الوجود بود هم مقتود حاصل شود
و اگر ممکن الوجود بود محتاج باقرینش دیگر و آن دایره امکان الوجود
اول بود و لازم آید که عبارت از توقف وجود غیر بر وجودی دیگر
که وجود آن غیر موقوف بود بر وجودی و ازین تقدم غیر بر نفس خود
لازم آید بدو مرتبه و این بدیهه باطل بود و اگر این ممکن غیر ممکن اول
بود و ازین محتاج بماند دیگر شود و همچنین غیر الهی الهی باشد و باطل
بود و آن گاهی است از ترتیبی بر غیرت ساهی یکدیگر که حیثیتی که
لا متعلق وجود سابق باشد و آن نیز باطل بود زیرا که جمیع اقوال این
که جامع جمیع ممکنات بود باجمیحات که ممکن الوجود بود پس شریک
میباشد این سلسله با معده با خود و درین که مستغنی است که وجود
از ذات خود باشد پس جایز باشد و طایفه از آن از فیضند که خارج از ذات
بالبدیهه لیکن آن از فیض واجب الوجود باشد بالفرضه پس مطلوبی که وجود
واجب بود ثابت شد بعضی بر آنند که شفا حقان وجود حضرت الهی از غایت
ظهور و غایت بود و بواسطه این باطل بود و از هر دو باطل شد

نزدیغ لشعری عبارت از تعریف است که قائم بذات مقدس حضرت
حق و ذات یاران و ان علم است و قدرت دارد و وحیات و کلام و تصرف و
و هرگاه که مقتضای عالم با علم عرفان و تقاد و جدیت نماید بر ذات بود هر
اینه محتاج خواهد بود در صفات و اقسام ذات خود بدان معنی که از آن خبری
بود که لازم آید که ممکن الوجود باشد این خلاف ظاهر و باطل بود و اول
جمع حالات و واسطه بین الوجود و عدم و آکوید یعنی صفتی که
ند موجود و نه معدوم و قائم بوجود و ذات بیخاست نسبت بخلق تعالی نیز
مشایخ معتزله **اول** عالم بودن **دوم** قادر بودن **سیم** حی بودن **چهارم** ^{بودن} موجود
پنجم معبود بودن و نفی معانی ذات بار که لازم دارد قیود احوال بالذات و تفریق
و الشی و نیز معانی و احوال بقوت آنکه در الوجود باشد و از احدث واجب
لازم آید این عالم بود و حاینیت که مقتضای محمولات و بدوین معانی
حوال بودی و عا **نمود هفتم** است که مقتضای نفی و نیاز است نیز که از اقسام
انضامیت ممکن است و این ممکن نیست و مقتضای عادل است و نظام نیست
ذیرا که عقل حکم کند که حکیم و یک قبض نشود و نظام نیست و چون تدریجاً
شده احتیاج بنظام ندارد و نظام خاصیت اهل عز و محکات خواهد بود و یکبارگی
که ما در کارهای خود و افعال ما را بر این بدین محکات و الایا **ص** که فوقی باشد
میان افعال اصلا محال آنکه فوق بسیار است میان آنکه کم از نام بسته

اول بود مقدس بود در غود که الله نور انتموالت والاخره و سیکه
بدین معنی نامه شریفه که در مادی بود: ز غیبه ای که او غور شد با بان: سوره
شمع جوید و دیا بان: چون بود واجب الوجود ثابت باشد موجب وجود و
خاصیتهات از آنکه باید الوجود و محتاج بغيره باشد و محجود باشد از
ماده و موضوع و زمان و مکان و محل و حال و ایجاب که از هر چه مستلزم احتیاج
افتقار بود و باید که بسط الحقیقه باشد که مرکب بچهار قسم باشد و
باید که بود و شرح بر احتیاج عین حقیقه باشد که شامل آتش و زهر و عین بود
بود و آن را شریک و نظیری نبوده و وجود و نه و حقیقت و آنرا استحقاق
کفوی نبوده و چه صد است از محافت باشد و ترکیب لازم الی دو کفو مستلزم
معلولیت بود و افتقار لازم الی یکدیگر نبود و ترکیب نبود و کس و نامی و فعلی
نباشد و چون از ماده باشد که مستلزم احتیاج باشد پس صورت نباشد و هم
نمود و مقدار نباشد و مقدار را نخواهد هست و چون مقدار نبوده قابل تجزیه
و تقسیم نباشد و چون علم بود و واجب الوجود و تحقیق خوان و موجب وجود با
توابع و لوازم آن حاصل شد معرفت واجب الوجود بنفسات سلبی که از اخصاف
جلال و کبریا که حاصل شد آن هفت است **الف** عدم هر یک بودن است **دوم**
عدم جمیع است و است **سیم** عدم محال بودن و بودن او **چهارم** عدم زنی که
پنجم بزرگ و مملکت نبودن و **ششم** معانی و احوال نبودن و در حق تعالی که معانی

انشاء كود ونحو اندود داخرا اربايات فصاحت سمات بود
ناشدت انظر الان انظروا الى صنيع ما ابتداء الياء في الابد
تجد صنيع سماء من زمردة خضراء فيها ذبذبات الازهار
نوحا للذاري بلابل الجحوش فما يجدن غيب التري عتوا لاهلها
والارض انما لم تكن نوقها بالاناسيات التي من فوقها وضعا
فقر لها دشما من بعد ما استغوا واخطنا منها من بعد ان ارتفعوا
وانسل الغايات لمعاصرت بها فقهقهن ملا فيهما والكنز ضلعا
هنا ونفسك احوام الخبيث لها كانهت عنها كليل الطرق ولدتها
وليس في العالم العلوي من فر يخبر الله الا فيك قد جمعوا
علامه مخفي مودع ان فصاحت لسان تزيه وصناع قد تبت تزيه
نوده الله الذي يقع السماء بغير علم سمكها وسوى في اديم الاضراس كجها
فظهر ما ساء من انظروا اليه من فوق الخلال فيها على من العصفور
نعم فيهما بنيرات الاقوال ساق في اذلاله لا تفرق دارة من مشرق وتغرب
بات الليل والنهار ويطول ان الظلمات ويطول الاضوار ومن يجمع بها ضلال
الجن من الغفائيت ويرجم ضلال الا من من السابيت لكل ذكيت مخفي في
شيره ولكل فالانديت في تقيده كوا طلع انظار عليها وتر من تجديدها
واستوخوا ما قد من بدع تدويرها لا طان الحيرة عقولهم النواير رقت

الذرية

الزقمة اذها علم الذهابت وله
باتت تغلبى الهوى مقلبا في الطفرة العلوية الاكفا
فلك يدع على الانام وانته سيدوا حقا با وكرم قد طارا
شهب سوا يروحي في شياها بنقض القوى وتغسل اعمارا

فمن الذين يابن كاشف

يادب ان لم تغفروا ولا رى لا نافي اسلى ولا نذاري
يارب علق العلق والعيش الذي كما تقشيد الجمع عوارى
يارب جبار في قناتك نازل ولا ت امرنا بفظ الجبار
مطون على يد المنايا وبها وكان ذلك الغرغيم ساري
يارب انا العاقلين بنسكهم نالوا الجزاء ودية الا بزار
لم يبق الا المذنبون فانهم مترقبون بمودك الغفار
طاسوا تاه اذا وقفت بموقف ما شاهدت منه سوى لا قتار
وسوا ويحي عند اخذ صيفي وظلعي فيه شبيل القار
لكن فقتي القديم وكلعه يوم الحساب لحملك الانتار

اشهر الذرية

مدني مادري جهان بوديم هرة كفتيم وبادي بوديم
ايها كوبراي سوزيان شغفتيم وروزنا سوديم

لاني اجد الاصفهان المتخامرها تفت

نادت اهل الحوي بومباي سلم فارقتهم وندبيهم ندي
غاشرهم غاشرا بالطيب الطرب هاجرهم نارا بالهوى والاشدم
اصبحت من وضايه بالبرج والفرح اميت من هجرهم في البرج والفرح
فيهم عشت ملنا لبعجهم طالعهم يعيتب الله ان لا لم
حاشاى ما كنت من مختارهم لکن قضاء جرمي في التوج بالعلم
فليس لي عية من افقتهم الاملا فانهم في ذلك الحرم
ما بال عيتي نذري من تذكرهم يندع طيلك العيت منسجم
كالمزني همي بونيل علق ودين متى شفاهد من البرج والفرح
ما دلت اهل كباكي اشترعيا قلب عيتي في ندي من الكلام
من ذكرهم فقلت عيتي فانت لكت على الرقية حرف غير منسجم
مها وطنت دني تجدي ورتبة مالي يا ابن راسع من عاقي
يا حيتا النع واللالا لالالين من ارض تجدي سفاه الله من دين
فيا لها قربة كالمزني طيت جادت عليها العوار والفرح والفرح
كاهن افرود خضعت قد انسلت تحت القنار والفرح والفرح
متى هبت ساعدي يارها يتنشق اليك بها كاذب فيهم
طوبن لصادق ورومي من اهلها في الحرم مغتري فانها الشاه

ملك كرحه ما زبد بخفي روز وشب دو كاه افزوديم
توجش اودم كن برما كرحه برخوشتر بخشوديم
اكرمن ديهنا بديع الهوى كرم وفتها بنتا بدو قالا زانجا وميلاد
عجا وشفحات اذ صفحت برح دقار باد وان مختلر عما عاها ليست شعي
هرجيديش بوشير ان ريت غايت فكرت الله ليست

قال اسم المثنوي

كلما يرتقى اليك بوهيم من جلال ورضه وثناء
الذما بدع البرية اعلی منه سمان مبدع الاشياء
تخبرت عن وصف نعماته تقصرت عن شكر الاثمه
مرا يكونه بوجده كرمي على بهرحه طامنت في عاينه برتوان
قال صوفي اخبرني قلبا يحضر ولا خير في عيش من لا يذكر شعي
اذا لم تبلغني الحكيم ركابي فلا دودت ماء ولا رعد العشا
حمدا له لعز جلاله وجماله شكرا له لكثرة الاثمه ونعمائه

تيم بن باد بيل المعرف

ما اختلف القبع والمساء وانفذ الحكم والقضاء
الا والله فيه سر يحكم الخلق ما يشاء
اذا عقد القضاء على امرا فليحس محله الا القضاء

الذرية

فَوَعَدْتُ الْعَمَلُ الْبَالِيَاتِ بِهَا
قَدْ كَانَ سَكَاةً سَابِقًا فِيهَا
فَالَّذِي نَاصِبُهُ بِهَا جَلَامٌ
بُيُوتُهُمَا فَخَوَتْ صِفَرًا بِالْأَمَلِ
أَخَذْتُ سَكَاةً سَابِقًا فِيهَا
مَا دُونَ الشَّارِبِ الدَّيَّانِ وَالْقَبِيحِ
فَأَقَرَّتْ دُونَكُمْ حَقًّا كَانَ هِجَا
وَسَدَّ بَابَ الْبَابِ فِي سَبِيهِ
وَأَنَّ لِلَّهِ سُلُوكًا لِلَّهِ مُقَرَّرًا
وَأَنَّ يَأْتِيهِ جَاهِلِيٌّ بِمُخْتَلَفٍ
عَفَتْ رُسُودُهُمَا بِمَنْ لَوْلَا قُمْ
قُلُوبُهُمْ مِنْ سَلَفِ الْعَالَمِ طَائِفَةٍ
وَيُحَدِّثُهُمْ عَنْ عَمَالِ الْحَقِّ حَالِكَةٍ
طَائِفَةٍ قَبْلَهُ مَا دُونَ لَكِنْ
يَا فَجَعَلْتُمْ مِنْهَا أَصْحَابَ مَا تَتَمَّ
أَوْ دُونَ قَدْرٍ وَرَأَى كَيْفَ طَائِفَةٍ
يَعْمَلُ اللَّهُ فِي أَرْهَافِهَا تَتَمَّ

وَعَدْتُ

وَعَدْتُ الْآخِرَ عَدْلًا لِعَمَلِكُمْ
يَا سَادَتِي يَا مَوَالِي الْأَرْوَاحِ
قَدْ أَصْبَحْتُ فِي بَيْتَاءَ فِي رَيْبٍ
ظَهَرِي خَيْرٌ يَا نَدِيَّ عَمَلِكُمْ
مَا لِي وَفِي عَيْنِكُمْ وَالْأَمَلِ
تَحْتَكُمُ الْحَقِّ الْمَعْدُومِ
لَوْ لَمْ يَلْقَ غَلَابَ مِنْ شَفَاعَتِكُمْ
أَتَيْتُكُمْ بِدِيحٍ لَا يَلْبِقُ بِكُمْ
كُلَّ وَهْلٍ سَاقٍ نَفَرٍ مِدْحَتِكُمْ
فِي هَاتِ وَالتَّغَاةُ الْمَادُودِيَّةُ
لَا مِنْ مَدِيحِي لَكِنْ مِنْ مَوَالِيكُمْ
وَكُلُّ دِيحٍ رَأَيْتُ مَذَاهِبَهُ
صَلَّى عَلَيْكُمْ بِأَنْ كَاهَا وَأَطْبَعَهَا
مَا أَنْصَرْنَا مِنْ تَجْدِيدِ غَايَتِهَا
وَأَسْتَرْبَتْ بِجَعَالِهَا مَهْمَا
الْقَاضِي نَظَامُ الْقِيَامِ فِي عَمَلِكُمْ
يَا أَيْمُ الْخَلْقِ أَعْلَامُ الْهَدْيِ فِيهَا
لِلَّهِ دَرْكٌ يَا أَلَّ يَا سَيِّدَا

وَعَدْتُ

لَا يَقْبَلُ اللَّهُ إِلَّا قِيَمَةً تَتَمَّ
أَبْجَلُهَا بِكُمْ تَتَمَّ الْعَدَاةُ وَإِنْ
بَلَى أَحَقُّ أَعْمَالَهُ اللَّهُ تَتَمَّ
مَنْ لَوْ أَنَّ اللَّهَ لَمْ يَرِ مِنْ
لَا يَجْلِي عَمَلِكُمْ إِلَّا فَالْكَافُ تَتَمَّ
سَاءَ ابْنُ الْكَافِ الْأَكْبَرُ تَتَمَّ
طَوَارِكًا بِكُمْ رَأَيْتُ تَتَمَّ
مَنْ ذَاكَ الْكَلْبِ عَلَى فِي وَلَا يَتَمَّ
مَنْ يَتَمَّ كَانَتْ دَائِجُهُمَا تَتَمَّ
يَتَمَّ لَاهُ نَحْنًا تَتَمَّ تَتَمَّ
مَنْ يَتَمَّ طَائِفَةُ الْهَرَاءِ تَتَمَّ
يَتَمَّ نَحْنًا تَتَمَّ تَتَمَّ
أَعَادَ عَمَلَهُمْ لَوْ أَنَّ تَتَمَّ
عَدْلُكُمْ الْبَرِّ وَمَوْثِقُ الْبَارِ
يَا نَدَا مَا لِي فَوَالِدِي عَدْلُكُمْ
أَنَا رَأَيْتُ الَّذِي تَتَمَّ
كُنْتُ بِالْقِيَمَةِ تَتَمَّ جِيرَتِي

وَعَدْتُ

قَدْ مَالِي بِالْبَيْتِ وَالرُّكْبِ الَّذِي
إِنْ فِي طَبْعَةٍ قَوْمًا جَارُهُمْ
رَوْنَةً الْجَنَّةِ فِي أَفْطَانِهِمْ
كُلُّ مَنْ لَمْ يَرِ مِنْ قَوْمٍ حَتَمَهُمْ
قُمْ لِحُجُومِ الشَّرِّ الْكَوْنِ يَتَمَّ
فَتَحَا الْأَرْضَ أَعْلَى بِأَسْهُمِهِمْ
قَهْمُ الشَّمْسِ الَّتِي أَنْوَارُهَا
الْأَعْمَى الْجَنَّةِ مِنْ مَا شَرِّهِمْ
الْمَدَانِي قَابَ قَوْسَيْنِ الَّذِي
إِرْقَانَهُ اللَّهُ دِينًا لِهَدْمِهِمْ
لَا يَزَالُ يَتَمَّ الْقِيَمَةُ الْأَصْفَاءُ
وَمَنْ تَوَارَى فِي التَّوَارِكِ تَتَمَّ
وَمَنْ تَوَارَى فِي الْعُلَى دَانِ تَتَمَّ
وَمَنْ تَوَارَى مِنْ مَدِيحِ بَلِيغِهِ
وَأَرَادَ أَنْ يَتَمَّ نَبِيَّهُ نَابِعُهُ
بَلَى مَنْ مَصْغُولٌ بِمَنْ مَصْغُولٌ
جَمِيعُهُمْ مِنْهُ أَوْصَادُ الْعُلَى حَادِي

وَعَدْتُ

ظهور الرسول في الدنيا في
في الحروب من سيفه والسيوف من
البرق في المزن كواست موائعته
يا من علانية اذاد العلى عرفا
انا نبيك في الانام مستان
ايات لطيف كالقراي مجز
يا الحسن الخلق في خلق
ان لم تكن شفع العاصين بالنبي
وان تكن شافع يوم الحزاء هم
وانظر الى بعدي لطف في بيني
لمسح لسان القهار في الله

قوله يا من علانية اذاد العلى عرفا
يعني ان الله تعالى اظهر رسوله في الدنيا
فما عرفه الناس من قبله

ع

عج يا حلة قريبا من محبتهم
شفا لوجهك ففت ما كبر
أجود صلتها الوصل ما جري
كانت نية من دسها خلد
لا ذنب لي بدي في غيري فقتل
ولا بدعي عن غيري فقتل
أهمل كرام اجله فواجد
قامت الاوفى من لطفان دورهم
ومعه جنتها غير ساسيها
والقائم لطفان من غير
فصلت عهدي ولطفان من غير
لوقب لك في اذني لصادها
دنيا قد كتبتني وهي باليك
والسوء سيطر على عيني
وقوت اليك ان تون من صب
فيم تقابلني سعي غير ما طرة
من لي بعاصي في ليلتي
وعدتهم اذنا في وانما في
مالا لا يرفعها ما كبر
البرق في المزن كواست موائعته
يا من علانية اذاد العلى عرفا
انا نبيك في الانام مستان
ايات لطيف كالقراي مجز
يا الحسن الخلق في خلق
ان لم تكن شفع العاصين بالنبي
وان تكن شافع يوم الحزاء هم
وانظر الى بعدي لطف في بيني

ام حيا سال عن رسول الله
ام خير كان في قبله طلالا
اشا لاجع الجند وقطرة
ام ريمما اهدر لاصحاب في اجد
عن عصبة القري صفت موكدة
سواء ما سأل رسول الله يطعنهم
بالتيق في النسخ والاصال انعم
حتى تباد اهل الشرك واخرجوا
لولا لم يجدوا لطفنا طمة
لولا كان رسول الله ذا عظيم
لولا لم يات سقنا لبيتنا عدي
لولا ما طقت رضى لا فاك
ما كان بنا لوكي من غير
هو الذي كان بيت الله مؤلدا
هو الذي كان رسول الله كان له
هو الذي كان رسول الله كان له
اقامه من طهر يد صحت

ا

الى الذي نزل في السما
على النبي في الدنيا
من قرب ساحته طوبى لظفاني
باته وسؤل الله سيات
الارام وجرة في الساحة فاني
دعى القوي عمن غير فسان
والكفر منهم من سيفه الكاف
والماء في سحيم من ايمان
امى الوعيد وما جلد فرقا
والناس طوا عاوق عدا لدنان
هم يوازي الايات ورمها
من اعلى من لاله والاني
امر هل هوى كوكب في بيتنا
مناجيا بين تخيم واذا كان
في غيري فقلت من ذا كاشاني
وهل فيهم القادرين في قهر عقان
ام استحقوا بفتاح ورفان
على الذي نزل في السما
على النبي في الدنيا
من قرب ساحته طوبى لظفاني
باته وسؤل الله سيات
الارام وجرة في الساحة فاني
دعى القوي عمن غير فسان
والكفر منهم من سيفه الكاف
والماء في سحيم من ايمان
امى الوعيد وما جلد فرقا
والناس طوا عاوق عدا لدنان
هم يوازي الايات ورمها
من اعلى من لاله والاني
امر هل هوى كوكب في بيتنا
مناجيا بين تخيم واذا كان
في غيري فقلت من ذا كاشاني
وهل فيهم القادرين في قهر عقان
ام استحقوا بفتاح ورفان

ا

[illegible]

ثَامُونَ بِالْأَنفَانِ وَالزُّفَرَاتِ
 يَخْرُجْنَ بِالْأَنفَارِ مِنْ عَيْنِ أَنْفُسِ
 عَلَى الْعَصَاتِ الْغَالِيَاتِ بِهَا
 فَعَمَّ بِهَا خَافُضُ الْعُلَامِ الْكَلَامِ
 وَأَذْمُ بَيْنَ لَطُفَاتِ عِيُونِ سَوَافِرِ
 وَكَوْضِلَاتِ هَامِهَا خَيْرِ
 الْفَرْدِ الْيَا مَرَجُ مَوْجَرِهَا
 وَمِنْ دَوْلِ الْمَشْرِقَاتِ مِنْهَا
 وَكَيْتَ مِنْ أَنْ تَطَابَرَتْ زَانِقُ
 سِرْوَيْبِ بَنَاءِ النَّبِيِّ وَدَعْلِهِ
 وَمَلِكُهَا عَدَّتْ مِنْهَا وَبَنَاهَا
 ثُمَّ نَفَضُوا عَمَلَهَا كَبْكَبَ مَوْضِعِهِ
 وَلَمْ تَلِدْ لِحُجَّةِ كَشْفَتِهِمْ
 ثَرَاتٌ بِالْأَوْخِ بِهَا لِعَالِي
 دَوْلَا رَتَابُهَا خَضِرَةُ الْأَوْقِ حَمْرُ
 وَسَاهَاتُ لَبْلَابِهَا فِيهِمْ
 مَا غَالِ أَحْبَابُ الشَّقِيقَةِ هَرَّةُ

کامیابی

وَلَوْ قَدَّرَ الْوَحْيُ عَلَى الْمَوْتِ
أَخْضَعْنَا الرُّسُلَ لِمَنْ يَخْلُقُ
فَإِنْ يَخْلُقْ أَفَادَ الْقُبُورَ خَبِيرٌ
وَإِنْ مِنْ الْفَرَقِ تَنَافُلٌ فِيهِ
فَإِنْ يَجْعَلِ الْأَعْيُنَ نَاقِمٌ
لَكَيْتَ أَزْمِنَ الْأَنْفُسَ فَمَا تَوَاتَرَتْ
مَدَامَاتُهَا إِنْ يَخْلُتْ مِنْ نَفَاثَةٍ
أَلَّا يَسْأَلُ اللَّهَ فِي الْيَقِينِ عَنْ مِفْهِرٍ
ذِي أَعْيُنٍ وَكَلِمَاتٍ مُصَفَّرٍ
وَيَسْأَلُ سِوَالَهُ بِأَيِّ مِثْقَلٍ
مَسْأَلُ ثَوْبٍ يُعْطَى مِنْ خِلَافِهِ
سَائِلٌ لَكُنْتَ لِقَاءَهُ لِلْخَلْقِ
مَسْأَلُ لَا تَقَمُّ بِحِجَلٍ يَجْعَلُهَا
ذِي أَعْيُنَ جَامِدٌ كُلُّ مَعَانِدٍ
قُلْ أَلَمْ يَلِدْكَ الْبَيْتُ إِذَا أُمِرْتُمْ
إِذَا يُسْأَلُ أَنَّ اللَّهَ بِمَا كُنْتُمْ
فَعَالُونَ لَأَمَّا النَّاسُ لِلْغَنَاسِ مُفْتَضِلُونَ

[illegible]

فقال يا ابن رسول الله فاعلم
 وَبِعَلِّمْ لِحَاضِرٍ مُّجِيبَةٍ
 أَحْتَجُّ عَلَى الْأَعْرَابِ الْفَرَاتِ
 يُفْرِجُ عَنَّا الْعَمَّ وَالْكَدَّاتِ
 وَصَلَّى عَلَيْهِ أَفْضَلُ الصَّلَاةِ
 مَعْرَمَتُهُمْ مِنْهَا نِظَارَاتِ
 تَوَقَّيْتُ بِهِمْ كَيْدَ بَنِي نَافِثِ
 مِنَ الضَّجِّ وَالْحَسْبَانِ وَالْمَجَارِ
 وَبِعْتَهُمْ مِنَ الْحَرِّ الْخَوَارِ
 تَوَقَّيْتُ بِهِمْ كَيْدَ بَنِي نَافِثِ

فلیف

[illegible]

خبر عظیم را حکم مصر و یونان و روم داشتند علیهم السلام را بپادشاه مصر رسانست بفرمود
از بابت از مصر برون آمد و چون کار بندگی را ختم فرمود رسید بپادشاه روم و روز آن که بپادشاه
شریف متخرج در راه عرض حال خود کرد که کمال ناخوشی را از من در میان من و در میان
خوار و بیدار بودم که حضرت صاحب الزمان علیه السلام از من فرمودند و فرمودند که
تسلی که از آن عالم را حکم آن میخواست که مرا که در آن روز که پناه داشته بودم
و نجات می دهم و یکسکه آن حضرت فرمود که در آن عالم را که پناه داشته بودم
علیهم السلام علیهم السلام را از دست دشمنان و اعدای خود که در آن عالم رسیده
گفتم که آن کوام دعای آن حضرت فرمودند که در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم
و در آن عالم که در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم
مصری گوید که حضرت عالم علیه السلام فرمودند که در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم
تمام یاد گرفت و چون آن حضرت فرمودند که در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم
حضرت تفریق فرمودند که در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم رسیده بودم
شد آن زمان که از عافیت بدی پس روایت حضرت فرمودند که در آن عالم رسیده بودم
مکتوبه عجز آورده که در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم رسیده بودم
را در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم رسیده بودم و در آن عالم رسیده بودم
تفاهیر و یافته و هیچ کس ندانست که قاتل او کیست و چون از فرزندان عت
ملک او را رسیدم معلوم شد که همان ساعت فرزندش از عافیت آورده بود که

[illegible]

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

المغث

100

متفقاً بعد اتي افاض عبد الوفاق باعدون نقل الفناون في مقامه في انظار

نعمت حق مذهب امامیه است

[illegible][illegible][illegible]

وما

فَمَوْعِدَتِ وَالْمَوَاعِدَاتِ مَتَّحِينَ وَنُشُوبَتِ مَكِيدَةٍ وَوَكَايَةِ الْوَكَايَةِ وَنُظْمِ الْوَكَايَةِ
 نَائِيَةً لَزَامَاتِ كَلِمَتِكُمْ كُنْ وَحَقِيقَةُ نَائِيَةٍ كَلِمَتِكُمْ بِوَصَافِ عَالِيَةٍ وَهَرَكَةُ
 اِيْنِ الْمَوَارِثِ مَدَارِ عِلْمِ الْكُفَاةِ كُنْ دَرَجَاتُ عَظِيمَةٍ وَنَهْجِيْنِ مِثْلَانِ نَوَلِ
 عَلَايَةِ اللَّهِ لَا تَعْلَمُ كَيْفَ تَعْلَمُ الْيَكُنْ وَقَوْلُ بَاخِيَا عَادَ وَتَوَلَّى بِصَقَابِ
 آوَرُ نَظْمِ تَلَاغِي بَاخِيَا عَادَ وَتَوَلَّى بِصَقَابِ
 تَعْلَمُ نَظْمِ تَلَاغِي بَاخِيَا عَادَ وَتَوَلَّى بِصَقَابِ

[illegible]

بزبانده بفرموده و این که طاعت خود را نداشتند گفتند که اگر کلمه که در کرم و با برسانید نشانی
 گفتند ای صاحب این کلاه و کلاه عیسی ای منی بی سر بسته نکرده با ما جاری شود که گفت
 همه گاهات آن حکایت های پیشین گذشت پس ایشان را زیاده از آن دیگ که دو روز بگذشت
 و عقیده ای از آنها را آتش زد و روح در زلف الملک بجای آمد و گفت که تو را من چندین
 چنان که در عبد الملک را و او را نمودند از تحقیق روح و حیا گفت در حقیقت دست در دست
 است و باز آمدن من زیاده شد و او را خیمه اندازد و زیر سوخته شد و عقیده را پادشاه
 هر روز خواند و پس عبد الملک را و او هر چه روح گفته اند از راجع اخلاص با او داد
 و قدر و منزلت حاج را افزون کرد و او را ترقی داد و او را ملوک را احسان چندین
 که امثال آن را کشید و شده و کوه نیکو کرد و برای ملوک را تعجب از انظار را نمود
 و در هم ریخت و قدرت و تقبل و غلبه خطاب کردی را بر سایر پادشاهان و از عباد
 کرد و حیا و جوی خود که نسبت به زبان بهرسانند ظاهر شد و کلمه که در بالا فرموده شد
 شد چون زبان کشش در سر پیکر ظاهر شد و پیکر که از آوازه اش بخوبی و زیاده و کثرت
 وفات و در ظاهر و منتهی به سلبا کرده گفتند ای قوی منی گفت چگونه است این تعجب
 گفتند اگر در این اوقات میبرد و هم او را نصیحت حاج را گفتند و قسم دادند که مرا
 کلمه بنموده و وصیت نمود که مرا با این هم خواند و حیا و در هر صورت در دست
 سفیان علی خواندند و باری و خلق الاعداء و اوجه و اعدایا هم گفتند
 من لای الشا و اهل یوم علی اعدایا هم و اهل یوم علی اعدایا هم

[illegible]

تقدیر است هر آنکه بکاشته بود و در زندان او افتاد هزار مردی که هزاران
 محبوس بود و در سر امر کار داشت و کور در زندانش بود که هر یکی قطع و وصل
 و سلب و انبساط و این جور و آن را **خیال غفل** می نامند که منجه است از کار و زندان
 مرده یعنی برای شوق و تقدیر است هزار رسید زندان او دیوار که برین بوی شوق
 نه است و بلکه هر آن سینه که می خندد که اوقات آن آب عیار باشد و آن که زندان
 مستحق زندان آن حاجت را بدین شک و جوید و سیاحت می نمایند و هر آن
 آن جوان می خندد که می رسد و در زندان او هر محبوس که زند و قفس می اند
 رنگ و سیاه سرش هر کس می خدایا می کرد که او غلام پنج است از سران محبوسان مار
 دشت بعد از چند روز بدین پر آمد و او را غفلت کرد و در آن می گشاید که در گفت
 لا اله الا الله و لا طائفة الا الله و در سر زندان که چون پر آمد آن دم از غفلت
 فراد کرد و می افتاد و در ساعت جان او روزی **عبد الملک** روان **الرحلی** رسید
 که بزرای هر کسی می باشد و در توجیه می جوید که گفت را معاضد از آن خطا کرد
 عیب خود گفت چاره عیب خود می گوید حاجت کوفت خود و خود و در عزم الملک
 گفت و آید بر تو و در بزرای سلطان که بزرگتر از **ابن علی** **الملک** سلیمان و
 هر امارت و خدمت رسید و سلیمان بن عبدالملک می خواند تعویذ بر سر او و او گفت
 حکومتی چندان کشید که از اندام سلیمان طایعت کرد که بعد از توفیق جاسوسان
 او در ارمان آوردند که هر صرصر که بود دیگر در هنگام آنکه می بیند خود

[illegible]

جان بکشیای سرون برده بجهاد احرار که انظار غیبت سران حار بود و حجاج
 عتبر بعد از استقرار خلافت جماعت بجا آمد با الحظ و کرامت متانی و علمای
 چون ابراهیم صفای نغمه هم شریک در کاران ناز و نبات بوقت بیدار شدن
 بروی جسم آن فرقه تمام کرده و شایان کشید و آن روز را عید بزرگ گردانیدند
 سخن در عاید بجا آمد لیکول با مسدود آزار بختی بکفر و عبادت اندک و در آن
 اظهار صلح و تقدم بطلب رایج حکایات خارج از رویه نظم کتاب سید و محمد بن
 الملک المعجور و الصالح علی بن النقی صاحب کتاب الحقیق و علی الله و الله و الله
 لولا ان خلق الحکات الخلاق الودود ثم ما کتب بعمود الله و نعمه

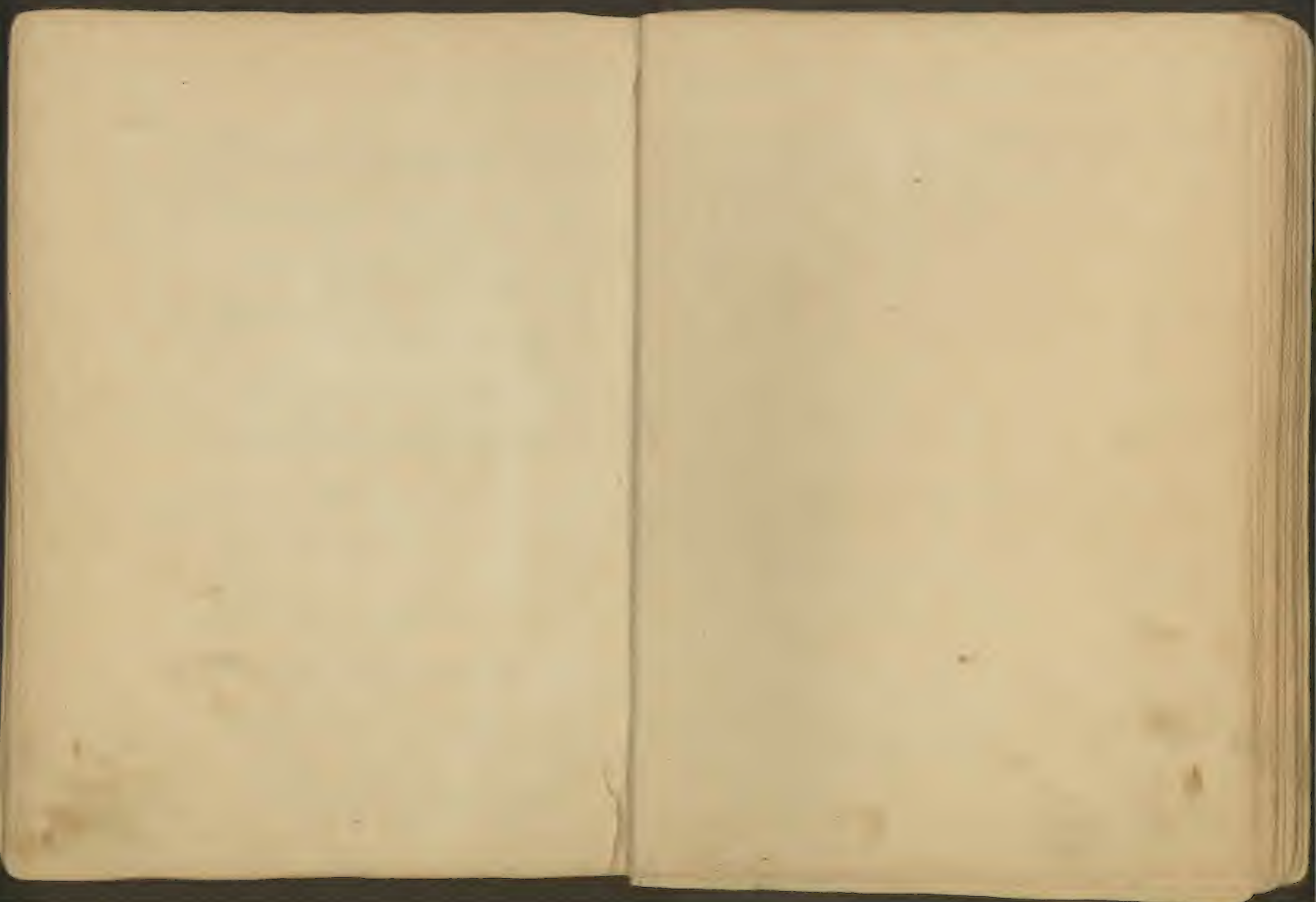
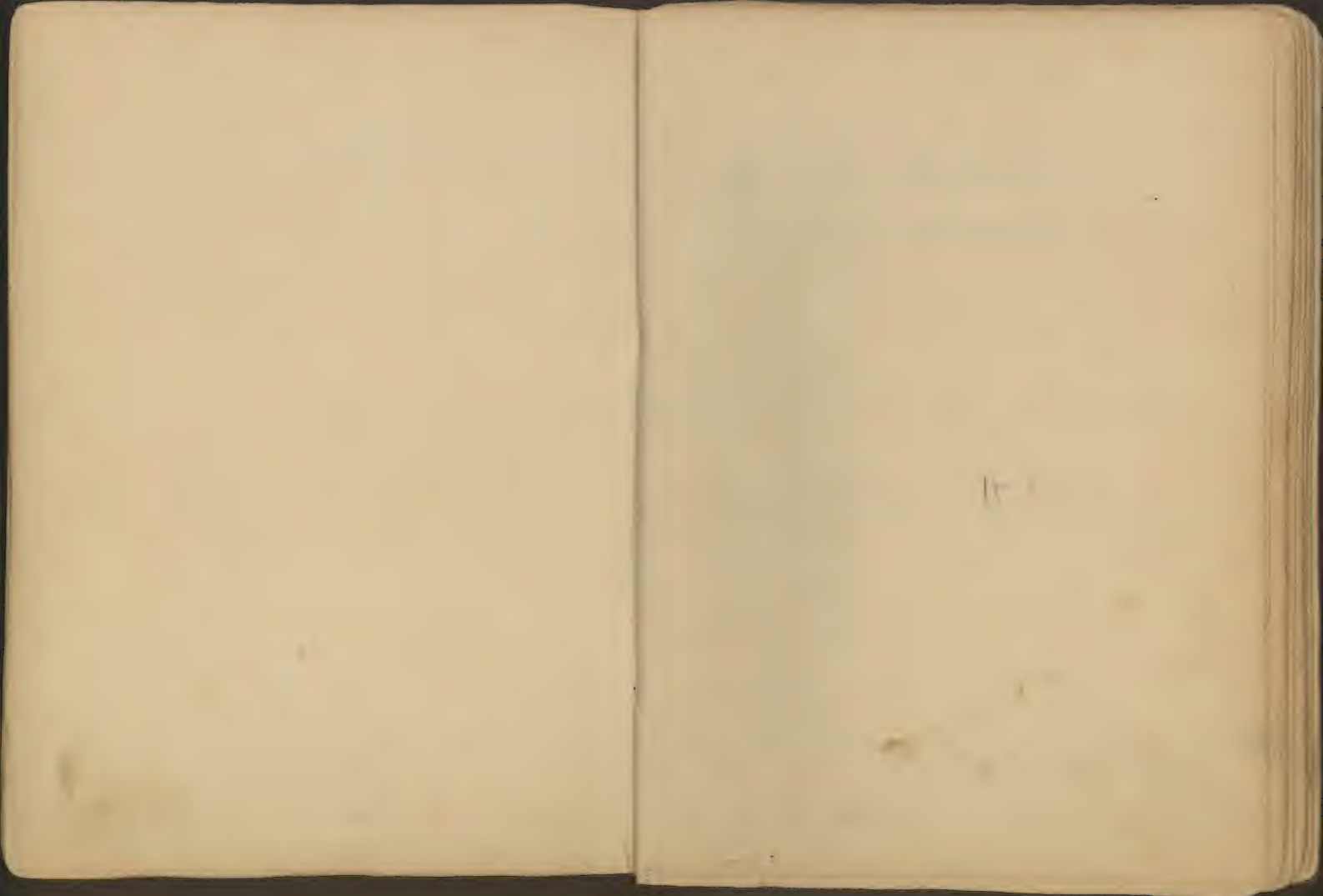
رساله فی النصاب و الترتیب

بسم الله الرحمن الرحیم و بحمد الله العالی العظیم

الطاهرین

از سر و فراوان لغوی علی بن النقی علیه السلام منقولست که چهار چهره ای را که کمال رسانند و در
 احوال خوب اخلاق پسندیده معارف حق و امام حسن علیه السلام فرموده چهار چهره ای
 از چهار چهره که بسیار است سخاوت اذاعت لانت از خیانت بریز از هر ام با حال
 ساقی از غنای حضرت سید الشهدا و می خاد و میفرماید من نفسی عن اخیرت برکتی
 نفسی الله عزه که من کرب آخره و من احسن حسن الله الیه و الله یحب الحسین و حضرت
 سید سجاده علیه السلام فرمودند چهار چهره مردم را مقام انسانه که فرمودند و گفتند
 و کم خشن و کم ازادی کردن حضرت امام محمد باقر علیه السلام فرمود که چهار چهره ای را در دنیا
 و آخرت خوار سازد بدگوی و تبیب جوی و حکمت روی و در و نگوی حضرت امام
 صادق علیه السلام فرمودند چهار چهره که کمال مراد است با دوستان و درت با دشمنان را

آنست ختم فروشن و سخن درشت فرو خوردن حضرت امام موسی علیه السلام فرمودند چهار
 چهره ای که چهار چهره است پنج را در سوا به چشم با پشیمان که را موسی حدیثی
 و امام یاسر و موسی خاد و میفرماید چهار چهره چهار چهره آورد و هر کسی مدانی قیامت بکین
 سخاوت صبری شکر افزوده حضرت امام محمد تقی علیه السلام فرمودند چهار چهره که در خیر
 از نوال خدای از غنای بیدیشی رسوای با سلطان سیزه کردن پاک از غنای
 حضرت امام علی بن علی علیه السلام فرموده چهار چهره که باید بسیار است حضرت و انش و حضرت
 امام حسن عسکری علیه السلام فرمودند چهار چهره از نوان و است قضای رفته بر نهاده و گفته
 عمر کردند حضرت صاحب الامر عجالت فرموده میباید چهار چهره از نوان به نمانست و اگر آن را
 حرص در جمیع محبت با جمال بجمال اسکند و القزین کوبه بشنید چهار چهره که
 بداد و از جازم و از سر مکتب و درم بدی که خدا جزم در جاکیر و از امام اسطوخودوس که
 چهار چهره چهار چهره از نوان با درم بر بد و درم بر بد و درم بر بد و درم بر بد
 به صبر انظار کوبه چهار چهره از نوان با درم بر بد و درم بر بد و درم بر بد و درم بر بد

گفت امام حسن علیه السلام در آن شب از حضرت محمد بن عبد الله بن عباس و اسامه بن زید و ابی بن کثیر
آورد که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله در غزوه بدر که در آن شب از آن حضرت و ابی بن کثیر
ابیرا با بر ترازب گشتند و عمار بن یاسر که در غزوه بدر و غزوه بدر و غزوه بدر و غزوه بدر و غزوه بدر
بود و هر دو در پای درخت خرباشه در خواب در خواب در خواب در خواب در خواب در خواب در خواب در خواب
بر بالین آمد و از ابی ایدار کرد و گفت بجز آنکه حضرت ابی علیه السلام که فرمود با تو ترازب در خواب در خواب در خواب
اجلس با ابی ترازب و ابی که فرمود با تو ترازب بعد از آن فرمود ای علی بن ابی طالب
که بدیخت ترین مردان است ابی علیه السلام گفت بفرماید با رسول الله حضرت فرمود که بدیخت
ترین مردم دو کسند که اگر با تو در میان بنشیند با تو که در دوام که در می ترا و حسن بن علی بن ابی طالب
این هر گشت و دست حق پرست را بر سر روی او بکشید **فصل در امام حسن**
با امام حسن علیه السلام بصفت رسید که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله در حال طریقت حضرت
امام حسن ۳۳ با وی مطالبیت فرمود و در زبان عجز بیان از دهن مبارک خود بر وی میداد و چون
حضرت امام حسن در زبان آنحضرت از امید خندان و خوشتر فرمود و شادی میکرد و از زبان
بصفت

بصفت رسید که روزی حضرت امام حسن علیه السلام را برادرش خوشنما و ابوذر از این طایفه
بصفت مروی حاضر بود حضرت امام را گفت که تو را مرکب است یا نه یعنی یک کبریت
که سوار شد ای ابی هر حضرت رسول فرمود و تو را مرکب است یعنی یک سوار است **فصل در امام حسن**
که روزی حضرت امام حسن علیه السلام در طایفه حضرت رسول صلی الله علیه و آله را گفت اگر چه در خواب
بنشینم که برتری سوار شوم و هر طرف که بمانم حضرت رسول فرمود که چنان باشد اگر من بیشتر بنشینم
امام حسن گفت بنایت نیکوست پس حضرت و برادرش مبارک فرمودند و از این کوشه
مجره بدان کوشه برفت و وقت حضرت بنایت خمش کرد و بعد از آن وقت امام حسن گفت که
بزرگوار است از اعدا را باشد و بیشتر نماز دارد حضرت رسول فرمود که اگر حضرت را بدست گرفته
حالت بویقتن وی زیاده گشت باز امام حسن علیه السلام گفت اگر چه بزرگوار است از آن
برآید و وقت کند اشتر من بنشیند حضرت رسول را از این سخن گفتن بنایت خمش نمود
و از آن بر داشت که حضرت رسول علیه السلام در این وقت از شدت الشیطان یک پوزن عجز کرد
ظاهر آنحضرت رسانید و گفت با رسول الله بنان که مبارک که یک عجز کردن و در این وقت آن

و بعد از آن حضرت را در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
عجز کن خلق اولین و آخرین از خطاب من باشد و طاعت من باشد و عجز کن عباد الله بنان
مولین حال الفین در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
برگشتی است کار او اگر گشت است کار او **فصل در امام حسن** که حضرت رسول صلی الله علیه و آله
کا کاش جانان **فصل در امام حسن** که حضرت رسول صلی الله علیه و آله در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده
فصل در امام حسن که حضرت رسول صلی الله علیه و آله در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
کرده اند که گفت هر چه چشم من دیده و گوش من شنیده که روزی حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله
هر دو دست حضرت امام حسن علیه السلام در حال طریقت در گرفته بود و در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده
که ترقی من یعنی ترقی که در آرای چشم من دیده و در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
چشم من گشته چنانکه که دیده و در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
امام حسن علیه السلام بزرگوار است که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
نماز او رسیده مبارک حضرت رسیده پس حضرت او را گفت که اگر در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که

کشف میان روان او برسد و بعد از آن بر زبان مبارک الله القس آمده فانه آتین فیها
و است دارد که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
با رسول خدا بفرمودت حضرت در راه حضرت امام حسن را و بعد از آن با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
و حضرت امام حسن را حضرت بفرمودت و در عقب مردم بنشیند و حضرت او را بیدار کرد و در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده
فصل در امام حسن که حضرت رسول صلی الله علیه و آله در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
برودان مبارک که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
و در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
با یکبار که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
از آنجه که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که
که در هر مجلس و در هر مجلس با وی رسیده و بفرمودت رب العزت که اگر یکبار که

اجاب گفت ای جان هست که بگذاشت در آستین مادر کند و آنقدر در گذارد که دست
از آستین او بیرون کند و صرف محبت خود نماید گفت ای جان رسول الله فرمود که پس بگویند
ما را نشاید **آه** این کلام از کلمات قدس آنحضرت است یعنی اللهم صل علی محمد و آل محمد
در روز شنبه ضیف با حضرت امام محمد باقر علیه السلام نشست بعد از بصره و بعد از آنکه از امام حسین
که چند سالست در راه و غایت یافت فرمودند سال رحمت علیه و علوان و در حدیث و تفسیر و
در حدیث و در حدیث علوان در حدیث رحمت و در حدیث رحمت و در حدیث رحمت و در حدیث رحمت
منه و گفت چه پیش ضیف و در حدیث که در ۵۰ م در جواب گفت ترا بر این توفیق عطا کنیم
زیرا که تو مدت در نیافت و در چه رسید ای اگر چه مدت معلوم نیست بصره بر سر راه است
فهرست که در مجلس بیرون رفت و منور چندان خندید که بر پشت افتاد و بر آن جواب امام
آفرین گفت و ده هزار دم صلواتی بتمام امام **آه** این کلام از حضرت امام محمد باقر علیه السلام
در مجلس منور چنانکه نماند و در حدیث که از آنحضرت است در حدیث رحمت و در حدیث رحمت
اورا پیش آنحضرت که بشدت زندان این نامه پیش آنحضرت بود و گفت علوان نماز و زیارت نماز

این و قصه جبرین برسم چه فرستاد و سوخته کرد و در حدیث امام علیه السلام فرمود پس فرستاد
و فرمود اورا بگو که ما میبایم غلام تو را بستاند و چون بر طبق حرام پیش او فرستاد برضایتش
پس فرود آن کس را در ادبیت **قصه ششم** در آنکه حضرت امام علیه السلام حضرت امام حسین
علیه السلام امام علیه السلام سوال کردند که بر سر خطا چه و در روز فرمود پس فرمود که اگر سرزنش
بفرستد خود را بستاند که امام در حدیث که بستاند امام علیه السلام پس در حدیث که بستاند
که بر سر برادری است **آه** این کلام از آنحضرت است که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
و ای از آنست که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند
نصحه او منکران گفت از حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
تجمع بر او میان غالب شود و در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
آفرید و شد و فرمود چنانکه و چون در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
اجازت نمود و ایضا سوال کرد که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام

گفت ای از شیخ محمد بن النعمان ابو طلحه نقل کرد که در روز یک برادر من منور ضیف نشست اورا براند
اورا بجا که علی صفت او است باز آمد و بارش براند و باز آمد چند بار بصورت و آنقدر منور
بنگام و ضیف بر او منور شد و در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
گفت ای ای عجب الله حکمت در آفرینش کس نیست امام فرمود نه از حدیث که بستاند امام علیه السلام
جباران و منکران و ایضا در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
نه که گویند خبر که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
بقتض رسید **بیت** نه هر صدف که فرمود فطره ابرار و در آن بسته او است جباران و در
صدف جبار و باران و در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
شیر از آنکس شریف حضرت امام علیه السلام کلام علیه السلام که گفت ای **آه** این کلام از آنحضرت است
آنحضرت امام علیه السلام بیرون آمد حضرت امام موسی خرد در حدیث که بستاند امام علیه السلام
و گفت ای پسر از سوال امام علیه السلام فرمود که بر سر هر چه بگویند که بستاند امام علیه السلام
ایضا حضرت امام موسی علیه السلام فرمود از سوال بیرون نیست ای که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام

برای تحقیق باشد بنده ما ندانیم که بگویم چه باشد ای که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
برگشت و در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
حق پس اگر خدا خواهد اورا عذاب کند بگنا و اگر خدا بخواهد بایشان عذاب خواهد بود و در حدیث که بستاند امام علیه السلام
متبر شود و در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
که کسر از حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
او هر که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
از در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
علیه السلام در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
رضا علیه السلام که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
بعد **آه** این کلام از آنحضرت است که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام
و بعد از آنکه کسر از حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام که در حدیث که بستاند امام علیه السلام

فروغی که در کلام حق بر کلام خلق است بر خلق و فخر کلام با کلام ایشان
فخر است بر ایشان و اینها فروغی که بهتر از فخر دیگران و قدر بهتر از خدایان است
و اینها که در است که آنحضرت از راه میگذشت و فخریست که از جسد سر لا بر لایم گرفت
و در دور تفرق گفت اگر در دور است حدیث مرا نسخ کن آنحضرت فروغی که از فخر است
به کلام که آن حضرت از آن حضرت و اینها که در کلام حق است و هر که در کلام حق است
خود را به فخر میبرد و آن حضرت از آن حضرت و اینها که در کلام حق است و هر که در کلام حق است
از آن حضرت و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
حضرت صاحب الزمان عجل الله فرجه سعادت آقا و بسیار و بسیار است تقدیر آن منب
ایضا نموده اند از کلام و از آنجا که هر حدیث از کلام حق است و اینها که در کلام حق است
میگوید که در آنحضرت و در آن حضرت و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
تمام خانه دار و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
گفت است بر اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است

گفت سیم بعد از شهادت در سوره اقله و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
امام حسن مکر علیه السلام و او در بر داشت از زبان او که بعد از آن فروغی که در کلام حق است
حضرت بنان شیخ ایضا که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
انته و تعلیم الوارثین چهارم باز علیه السلام میگوید که چون آنحضرت متولد شد مردم در میان
سینه فروغ آمدند و امام علیه السلام یک از آن فرزندان بخواند و فروغی که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
فیهان است باغ امره پس آنحضرت و سر آمد و بعد از آن با سیر مهران غایت شد که کلام حق است
چه بود که فرزند مرا در آن بود که جبرئیل علیه السلام میگوید که بعد از آن مردم که فرزند را
آوردند و در کنار او پدید آمدند و پاکیزه و عجب بود که آنحضرت متولد شد که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
که هیچ آلودگی با او نداشتند و در ذراع آنحضرت نشسته بود جامه ای درین باطل آن
کان زهرا و عظم شیخ محمد القین ابن عربی در فتوحات میگوید که غایت و هدایت مطلقه
آنحضرت نه تنها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
نشان میدهد و هر حدیث از آن حضرت و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است

در هر فروغی که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
ستاره بر آبی که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
ندارند که از آنحضرت من مردم را که از آنحضرت و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بر انداخته اند و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
سیر در اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
در هر فروغی که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
جسم اسرار با اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
حضرت امام رضا علیه السلام فروغی که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
با آنکه هر که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بعد از آنکه در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
نه چندان که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است

المستقیم است و سیم در آنحضرت میگوید که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بیت چهارم صحیح فاطمه علیه السلام میگوید که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
در رایت بن کعب البیضا و در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
فردی که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بیت سیم همه اسرار و در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
برون که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بنا که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
سر چهارم همه اسرار و در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
از پیش سر سیم همه اسرار و در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بر دست است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است
بفرستد تا که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است و اینها که در کلام حق است

این کتاب مال یونس است

و من بکالت تمام باد جویان غضب بران و در ایام سیرانی بکند در آستین خمش کمال دارد
از سر بستان لشکر که اندک **الله** در عذر است و در عذر سپاه و دیگران که از عذر خود رایج
که بر این بنیاد لغو بر او بود و در غضب شش هفت لغت ندارد ایشان بلکه من بر زبان
و درم که بر ایشان را درم سیزده زبان خود را آن فریب خستند و مرکبان خود را از فریب که خستند
آمرانک است امر او است که تحقیق فرمایان سربان ایشان سربان من با عذر است عذر
از آنکه بخت مجتهد و ده هزار دینار بر این نام کرد و در مردم او را مضاف کرد و چند لغت کائن
بر و هر دو مرکب را فریب از **الله** اینها است بر آن طرفان مجلس خود لغز سپید که آن بیت
که پادشاه را رسید و اسلحه نیز رسید و در آنکه نیز نوازش رسید سپاه هر طرف که لغت آن در روز است
که هیچ نرسید نشاء خند پس فرمود تا مردم سال او را از خزینة نقد و معذوم مردم آیند و
مضافت یافتند **فهرست نام** در لطایف سپاهیان بسیار مردان **آورده** در سپاه هر دو مرکب
که در ضمن هر دو نام هر دو را گفتی که گفتی رفت من که شده و در آن خبر من فایده است
آنها چند کس نام او آن بود و جنگ و فغان است که هر نام آخر نام و نام و سر و سرش نام و در

مرد گفت درین مردان کاتبان و بدانشان هیچ کس نیست چرا چنین گفتی و حال آنکه حق را در نصیحت
گفته اند تا این که کاتبان را که می گفت مرد است گفت ای منم من همان و را را را که نمی ترسیدان
استاد او را **پادشاه** نامید چه مدتی که گفت ای همان این شهر را بنیست گفت شرط کن نام هر که
فرستیم مرا بر این عجب نکر گفت منم پس **رازل** نام پادشاه و در وقت پادشاه گفت اگر در این
نابش کن من زیادت کنم **خدا** گفت زبانت صد هزار دیار بپسند که هر که بپسند و بعبادت
بر خوان و جدر اند که در بابو گفت و چنین است **دیلم** گفت من آفریداشتم و این را باقی
چیز را خود آفران و جدر اند که در و از نظر تو بر من رهجو چه میگوید پادشاه گفت اگر او در کون
نشد چه میگوید گفت آفران اسم پادشاه و از او فرایمان منم **راشم** و اسم او را **چشم**
را لطیف سپایان آوردند که **کدر** در سر کشید و چون گفت که او را چه خبر دارد اوست و **رازل** از
بر اسب بار خا و سوار بخواست که با هر یک که هر اسب را فک کشید از پیش او گذشت اسکندر را پیش
فرمودند او را از آن اسب رو کشیدند و از آن ترس هر چند اسکندر را خنده و در آن وقت عجب که
او را پیش طلبید و سبب خنده و پرسید بسیار گفت تا غضب و حکم تو را خنده و آنجا که از نشسته

[illegible]

خفته جا اورا بشناختند و یکدیگر هیچ مقام اورا را نمیدادند پس بسیار عمارت شد عجم رفت
و با عجم شتر زد که یکدیگر مردم را نداشت که نهد و اجرت تمام در شتر کشید و بدو و برادرش یکی که
گرفت عجم درون رفت تمام فرستاد تمام جاها را و در آنجا که دزد و کربش بسیار
که شنیدند چون از عجم درآمد رفت خود را غایب و برهه مال دمزدان نداشت و کوهان
نیز حاضر بودند و فرط از غلظت زبان او بازگشید و او را در راه و بلند حضرت که شترش را
برهنه بر میان بست و عجم را گفت من هیچ کس را نمی دانم و عجم گفت پس کی که خود را به صورت
عجم آرد و عجم را بخوان شنیدند و جاها را را باز نمود و عجم مقصدش را که به شتر بدین مقام
و کسی از مردم عجم و در شتر کشید **آه** که بسیار از میدان جاها می کشیدند از آنجا
نیز در کشت آن خوشتر اند که که نیکند و که نیست انداخته از آنکه غله را که نشسته و رحله است
آه از بسیار پیروز است و در شتر فروز و بگزیند که نشاند از آنرا و بدو که از آنجا
بکشش غلظت را و اگر که فرستادند شنیدند و در روز ذی قیامت حواله این ای بسیار که شترش
اکنون در راه و در این سخن خود را بگفتن شنیدند و **آه** که بسیار از آنجا که نشاند که در راه
مجلس

از قزوین بپنده رفت افتاد سلاز ارگش را و جلی یافت در کشت نام و جعفر طرد و شرافت
بعد از پیش قدم کرد سلمان پرسید که چکسی و از کجا بر سر کشت من مرا بکنم و از او بدیدیم
کشت پیش سلطان بداد بر کشت و در این ادبیت بخواریت من خوارانم و با برت و در
معانی حاشی و است یکشتم چو سحرش برش میرزم چو قرق و است بهت و در کشت
کشت سلمان مرادیت از اهل حاجت و مرا کانیت و این شعرا او کشت بهت بلکه غایت
است و این شعرا را او کشت بهت چون شعرا بران است کردن اولی بنیاد که از ایشان
بروش و است بهت میرزم سلمان از این سخن بهر برآمد و بابت مقتضی شد چاکر خن غلبت
از جیبش داد و ان کشت و بغیر است دریافت و او عبید زان است پس بر کشت بر او کرد
عجب بزرگ کشت پس سلمان آغاز غیب کرد که تو خود را و حاضر و افلاک بیکر این چون
حرف زوانت بنید کشت و چون کمر را هرگز نده و حقیقت حال زنده است همچو کران بنزد
او و من غریبت بنیاد و خاتمی از بار کوشش و کلام و سخنم ترا بدید پس ایشان را
نزد او کشت و قوی بود که بر کشت و چاکر کشت از انکه کمر تو بر او ختم و از انکه کشت

ساختیم پس سلمان را بخت و قدر او شوهرت و با او معاضد کرد و بهانه کرد و و حجتها برد و کما
او را آورد و آورد و آنکه در روز یکم انور در باران پنج بکشت بنگاه و پس رفت در کس
و آفتابان کرد و کرد که مردی بی نام و درضا را از سر میخواند با هم خود و مردم در انفسر کنش
انور گشت ای مرد ای کسب و میخواست گفت انسا را از سر گفت تو از سر میباشی
گفت چه میگویی انوری منم پس از سر میبخند و گفت شو روز دیده بودم ای آقا شاعر از دنیا
بودم و آنکه از مردم طوس را با کلا نسبت کنند و در در انفسر میرزا را بطرفش و از دنیا
طوس را اندک و طوس را بطرفش و از دنیا کما را که در کشت بکونی که نام آنکه
در هیچ کمال خنجر در انسا را که بسیار میگویی و حسن و بد و بد و بد بسیار شاعر هر دو جوان
ایشان را که در یک عابد بودی است که کار گفت ایشان را از یکدیگر جدا سازم و از هم در اندام و از
کمال آن که در انفسر حسن را بجزند **قصیده** در وصف عارف تمام آورده و در هر دو
سعد الدین کاظمی و خواجہ شمس الدین محمد کوکلی و فکیه ایشان در سر حجاز و جزا رسیدند
بره چهار عاقه با جمع از مردم از خود بران ایشان آنگاه در هیچ عظم بودی که مقصدت از انرا

[illegible]

میگوید و نظامی و خواجه آینه ایستار پیش ایی نشست **آورده اند** که در دستش نامه ای
بنامت صاحب جاه را بر لب خفاخته بنامت مهر و زبان بگفت و بعضی از آن بنامت
دین آورند، بعد و پارهای بنامت در ابرکت دست نهد گفت تا که دم تغیر بخیزد
از آنکه پیشتر است **آورده اند** که در روزی که بر هر آفرخس را و بگو و نقش آفراد میدان
کرد و بگو که که هر شتر شیرین در روزی در پیش طرفای زمان از درود کرد و حق و صافی و
بگفت از برای من خدای چنین دمی را سپیدم ایشان گفتند چه میشود از برای ما هم پیش
ببر **آورده اند** که در غرقا در منجر زبان رسیده راه امانان قافله را از پیشتر نشانه
که شب بعضی متجاهل از ان پنهان کرده و چه خیال دارد با شعور را سرشار از خواججه است
گفتند خست افرا که دریم هر چه از شلوار را را باید مال شتاب است **آورده اند** که شکار
سمت رود و یکی از دو نفر از طرفان نشسته بعد یکانش را سر بر سر پدید و شتر نشسته
بسیار است یا ز گفت از شتر را شکار است و شتر است و در هر طرفان گفتند که از شتر
و شکار بگفت **آورده اند** که در پیش طرفان شتر نشسته و از ایشان بگفت

کردند گفت میگویم این فرار از دود و آتش ملک یا دین یا ملت که ایالت است مردم
چه دانند که این ثمر است مگر از نیر و سحر او یا از دزدان و کلاه خورشید آورده اند
که **خبر** از دزدان گرفتند و این خبر از خواب مردم بیدار کرد و مبارک خداوند
بنیاد است طرفه گفتند فقط بیدار حضرت خضر مجتهد گفت در روزی که
از دزدان فرار شده اند و فرستاده را از گفته خبری بشنید که **آورده اند** که **خبر** گرفتند
چون بخانه رسیدم در آن شهر خضر از این برای بزرگ و مجرب و مالیدم طرفه گفت که
در آن روز من بمالیدم بهر **آورده اند** و **خبر** گرفتند و در آن روز
بجز با هیچ طرفه نداشتند بودند و خواجیه العین یوسف السیاح و در آن روز **خبر** گرفتند
و دست بر ساق مردم بپای کشیدند و ما را خبر از خواجه پرسید که **خبر** گرفتند و در آن روز
بچه خانه گفت که **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
خبر شد **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
در دست زلف یا از هر چه علی الصیاح که بشنید از آن خبری بپای کشیدند و در آن روز
بپای کشیدند

سید پرسید و با طبعش در دود و آتش و دزدان و کلاه خورشید گرفتند و در آن روز
بنگس آمدند و در جبهه با برادر اسم حسن بن احمد خضر کرد که کلاه خورشید گرفتند و در آن روز
و بسیار که مر و نا خضر و در غنای شهر گفتند که کلاه خورشید گرفتند و در آن روز
پروان آری و این بار از خضرش برادر تر احمد هزار درم خدمت کنیم خضر برادر
گرفت و خضر از خضر سلطان خضر سلطان احمد طایفه گفت ای خضر برادر خضر
چه خطا بردست ما رفت است اکنون در این باب بشنید که ای خضر برادر خضر
خبر گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
مرفوع است است که **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
لدم در روز از دود و سلطان با باز و سارند با بزم عشرت نشستند و جبارش از روز سرد
و جشن گرفتند **آورده اند** که **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
حال با بزرگتر شوق میبویست در آن روز که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز

سپهسالار است و در خدمت او منصب **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
این ترقه بهر که ارا و واقع شده و آنچنان که کشام جبهه صفای سلطان بر با خضر **خبر** گرفتند
و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
بمعرض حاضر بود امر که در بیت خضر که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
در کوشش سپهسالار که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
با خبر از او پسندیدند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
سفر چهل نفره با صفای **آورده اند** و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
و سلطان **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
بهم که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
کتاب که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
امروز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
فرموده این **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز

که چشم بر سیه آخر تقاضا است آنکه بکمال باشد است خدمت سلطان این **خبر** گرفتند و در آن روز
تشریف و ارا و **آورده اند** که **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
و مشورت سلطان **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
او در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
تا در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
و چهار در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
سنان است و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
روزی که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
گفتم که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز
خبر شد که در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز **خبر** گرفتند و در آن روز

[illegible][illegible][illegible][illegible]

توکن مرا قنبر اندر پس نشان من سوخته خدیجه تا خطا و قرار گیرد حاضران از این سخن خشنی
و حاضر چندی را از دست من خصم نمود **آورده اند** در سبب مسلمان شریف و محبت او را گفت زبان
ندان چنانکه حال را در مکتوبه شده و بعد از شش ماه و بعد از آن او را پس محبت برده که این
فرمان را از نمیکند محبت گفت چنانکه با او در از یکسر آن جبهه الله علم گفت و نمیکند مسلمان
شد کم کفر حریفان ندان از راه مکتوبه شده از آن تاریخ حال شش ماه پیش گذشته است بر کوهی
بیش ماه را نگذشت که نگردد اند که شما کسی که بعد حاضر از خنده و بر او آفرین کرد **آورده اند**
آورده اند که نام شورش فرزند است روزی محبت را در اندام به سر مراد او بخت بود
و بجهت او در آید تا نزد فرزند شجاعت به است گفت چه دارم این غیر که با تو
کار خود گوشت نمیکند ام و آنکه خرم با بندن هر لا دارد و ابو ترکس از الفراء خدیجه در را
بر داشت و متاع خود را بدو تن داده و گفت مرا نیز تا زمانه بر آن کاکت نهاده اند
محبت خبر شد آن غیر را که گفت برفت **آورده اند** در خبر مرگ مردی که در مدینه بود
و در کار خود از این نظران مصر بود روزی در مصر با هم از میان بسجرا پرده رفته بودند
بخواند

بخواند رسیدند که خوار از ابلت سر راه بود و خود کیک کرده و در آن میان در از کوه خدیجه بود
کوش او را با دم بریده بودند با آن گفتند در این خوار را از قنبر کج گفت از رجب و از کوه
به دم و کوش را در کوش دوم او را چار بریده گفت از یک مفرق بسیار یک در از راه
مولد از منقش **فهرست** در لطیف طرقات لب با این چنین **آورده اند** در این حکم
طریف مصر بود روزی با ابو العیسا جا به نشسته بودند ناگهان از پیش ایشان بگذشت این حکم
گفت زمانه فاجعه عظیمی بر ما نهد و طایفه محبت به شرباب مصر میزنند و از مردم
در بسیار یکسره و از دست با سرت نیز با بند او لب گفت عقل از دست چوشت گفت عطفه
از خوار است ابو العیسا از گفت خود خبر **آورده اند** در هر طریف جاده و سوز و پرشید و بوی
بکنار روحا ز ربه چه در آن شده بود و در مستحبه بود و حال آن که شربت کرم
و سوز و بکشد که او مرد طریف در رسید و از او الفاس که در حقیقه و دم به به یک مراد بهشت
گفته از این آب بگذراند و قنبر برین ثابت کن از خبر بگردد و او را می برده او را در یکشنبه
چون آب آمد طریف و حاضر سر را از آن که در گفت سبحان الله تر حریفان ها و با آن که در قنبر

مردی در آن گفت تا میان خبر رسید هر روز از این برین شعله و عازر نزل در منزل خواند که
که در آن روزی منزل مبارک داشت خبر از این پس جاده و سوز و از آب خرم و در حقیقه
آورده اند که حریفان از راه مصر به ساخت و در آنجا کار کردند تا تمام رسید
خواجه از سبب تا به مرد طریف رسید و ای استاد این عادت او که در خبر بسیار گفت
و در شریف تا **آورده اند** در هر طریف هر جا که بخت رسید و در خواب طریف از خبر در پیش
بر رفت تمام حریف و طریف حریف بر در و خواب طریف و در بر سبب خوان همان که در طریف
میدید پس طلبید پیش آمده معلم که خواب گفت چکی را که با بر سر گفت مرد را فخر و در آن
و او را در دم و کس نیست خواب گفت این خبر از آن باری سخنان طریف بسیار را در آن
و از این و در سبب این خواب گفت و این که برفت گفت نیز در سبب خوان همان **آورده اند**
و در هر طریف و در سبب این خواب گفت و از او که در حقیقه و در حقیقه و در حقیقه
و این حریف را که که خواب حال و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت
طریفان گفتند خواب و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت

و یکسایم خواب گفت و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت
که در یکسایم خواب گفت و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت و در سبب این خواب گفت
شربت گفت **آورده اند** در هر طریف همان بخیه سبب یک رنگ را گفت بر خیز و حریفان
براه همان بسیار که گفت نه آید است و در حریفان و در حریفان گفت حریفان
و جاده خواب حریفان را با بخت خواب که همان گفت ای خواب و در میان طریفان
و جاده خواب حریفان را با بخت خواب که همان گفت ای خواب و در میان طریفان
آورده اند در هر طریف روزی در خواب حریفان را با بخت خواب که همان گفت ای خواب و در میان طریفان
خواجه فریاد برداشت و ای مرا که خبر مرا بریده و در آن گفت خشمش با بر سر
بخت بگوید **آورده اند** در هر طریف روزی در خواب حریفان را با بخت خواب که همان گفت ای خواب و در میان طریفان
طریف گفت ای استاد دست کند از آن دلک دست نمیکند است از طریف بر خیز
و استاد و دلک را با خود هر لا پرده و جاده و در طریف و در حریفان و در حریفان
بریکس که مراد دلک را بستم نه خوار گفتند این خطاب بخت بدل و دلک را در آن بود

[illegible]

هم چنین کردند و من رسیده آفرغان میدیدم شاید بعضی از ایشان جدا شوند و با من نمانند
و دیگر **انقب** را بدیدند و در سر خود بعضی فادرت گرفته از پا برادر میدیدند
چهارمین گفت انتم اسباب من را از آخرت بدمو شاید دیگر بجهت من خود بخورند
فرا ببرم و دیگر **انقب** را بدیدند و در دست عمرت از خود طاعت نمودند گفت اگر من از این
طاعت هست بخانکه و در زبانهای بام بجم و هو الی الله و من بعدش نام کان بود
که گفته از پیشین است از اسکان آویخته اند و دیده آرا بگردان را نام انقب برد و دیگر
انقب را در آنرا بوجوب عجب است بعضی آنها را از دروغان گفته باشد از او پرسیدند
و طاعت در چه نیت است گفت بازار دوم و شهر را هم در خانه است کان برهم که
در آن آن طاعت و باران میزند و در روز یکشنبه این اسم بخوانم و دیگر **انقب**
میگویند چون بازار را سکون دوم و هر که را من طاعت می بینم بساطه القاس میگویند و در یک
و یک اسم باید اینکه شامش روز از آنرا بخوانم که باران میزند و دیگر **انقب**
چون که بخورند و من خود گفته ام بسیارم لیکن آنکه هر یک از نام باران میگویند

انداختند و در آن می افتادند **فهرست** و لطیف در آن و حکایت ایشان **است**
 در درخت خانه گرسنه از آن و با بار باره دست و دلبسته بودند و بار باره
 و دلبسته بودند و دست خالی می پاشیدند و بار باره می خوردند
 گفت که بچه خیزد و بگویم آوردند در درخت خانه که بار باره می خوردند و بار باره
 و پرواز در درختان در رسیدند و از آن بار باره که آشته جادو به دست گرفت
 و پیش در جادو به دست گرفت و درختان گفتند که این جادو به دست گرفت و درختان
 همه است پیش خازن صافه که گفتند پس هیچ آواز نداشت گفت از آن درخت
 بعد از آن که خوابیدند **الله** در درخت خانه که بار باره می خوردند و بار باره
 غنیمت در آن که بار باره می خوردند و درختان که بار باره می خوردند و درختان
 از جادو به دست گرفتند و درختان که بار باره می خوردند و درختان
 و در آن که بار باره می خوردند و درختان که بار باره می خوردند و درختان
 غنیمت در آن که بار باره می خوردند و درختان که بار باره می خوردند و درختان
 و در آن که بار باره می خوردند و درختان که بار باره می خوردند و درختان

و از قریب و دور بودند معاقتان خود را اندوختند و سرکش عظیم فریادست چنان دیکار و انزوا را
و مضبوط میدید و هیچ خار نشنیدند و قرار همه بر این شد که کار کار و انزوا را دست بردار
کنند از پس در او بختند و اندام بلخ را کردند و سنگ عظیم نهند میان چندی در آنجا ماند
بودند و شان بر او سوخت با صاف آمد گفتند مروت باشد و مال را باره بشیم
و دیگر خبری در سنگ بود که در آنجا پست و خردی در آن پست و گفت ای پادشاه
اینجا را من برده ام چرا بجز در سنگ کنی ایان فخر کند و کش حرف از آنکه شنید
بار دیگر باز بنده فرید که در این کنایه از من صادر شده است و کار دیگر نیست پس در
کردن پیش حاکم روند باز زبان خود قرار کردند و این مال را من برده ام و دیگر را فرست
گفتند اکنون که چون بود گفت روز کار و انزوا را دم تابش آثار باران
هر چون بر من فرست ایان در میان آنجا عین چنان که ام شایه بار باره ایان
خود بینم و آنجا فرودم و اما باره ایان هم بعد از آنکه پیرون آم بر حکم در حق می کشند
امرا داشت چنان سخن گفت همه بر روی و مرد ایان و آفرین کردند فرزندان را که

از دوا خفیه حسن طبیب در میان آنرا بسته و دوا بجا کرد و سحر کشت از آنرا
طبیب را کشیده تا آنکه دوا بجا کرد و سحر کشت از آنرا
فریاد برآورد و نفس را بجا داشت و سحر کشت از آنرا
بد که خوابان آمد و حال گفت بجا داشت و سحر کشت از آنرا
و غیب کار کرد و سحر کشت از آنرا
مشور عرب و در میان ایشان بجا داشت و سحر کشت از آنرا
است و سحر کشت از آنرا
دانت از کمالان کاهریست و در پیش او دوا کرد و سحر کشت از آنرا
اگر سوال کنی بجا باشد **آه** و سحر کشت از آنرا
هر چه باشد در پیش دست عباس برسد و سحر کشت از آنرا
بجا برفت و سحر کشت از آنرا
در پیش گفت هر جا که سحر کشت از آنرا

بشد عباس برادر ازین کرد و سحر کشت از آنرا
در پیش سحر کشت از آنرا
گفت بجا داشت و سحر کشت از آنرا
آفتاب سیاه کرد و سحر کشت از آنرا
بعد از آن بفریاد برآورد و سحر کشت از آنرا
چون مردمان آنان بجا داشت و سحر کشت از آنرا
بجا آورد و سحر کشت از آنرا
در پیش سحر کشت از آنرا
در پیش گفت از خانه برون بیا و سحر کشت از آنرا
بجا برفت و سحر کشت از آنرا
مرا بپوشی و سحر کشت از آنرا
در پیش سحر کشت از آنرا

بود و در آنوقت هیچ میداد و مردم اجل بجا داشت و سحر کشت از آنرا
بجا داشت و سحر کشت از آنرا
نویسب اجل آمد و سحر کشت از آنرا
عجب حالت و سحر کشت از آنرا
آه و سحر کشت از آنرا
گفت که مرا تا من چون نکسی را بیاورد و سحر کشت از آنرا
غلبه بجا داشت و سحر کشت از آنرا
جواب فرستاد و سحر کشت از آنرا
کردن بجا داشت و سحر کشت از آنرا
یکبار روزگارم چون سحر کشت از آنرا
گفت از او بجا داشت و سحر کشت از آنرا
این سخن سحر کشت از آنرا

و سحر کشت از آنرا
از آنوقت سحر کشت از آنرا
این بجا داشت و سحر کشت از آنرا
زنده و سحر کشت از آنرا
گفت بجا داشت و سحر کشت از آنرا
خواه که در سحر کشت از آنرا
سوار برسد و سحر کشت از آنرا
سوار بخندید و سحر کشت از آنرا
و سحر کشت از آنرا
خواه که سحر کشت از آنرا
گفت بجا داشت و سحر کشت از آنرا
گفت بجا داشت و سحر کشت از آنرا
گفت بجا داشت و سحر کشت از آنرا

افزون بر بستان سلطان خراج قصیده را بنظر سلطان رسانید و سلطان بسیار خوش آمد
 سرور وزارت ایشان عذر و کاه کرد و محبت کند و در آن اوقات قرآن
 هفت کوب ستاره و برج بران افتاد چون حکم از او در نجوم دریا بنظر
 کشید و در آن علم با هر حکم نمود و چون بر آن خورشید و ماه را که از آنجا می
 و از جادو و سحر را از ایشان که مردم از این علم مضطرب شده و در بابا بجهت نفی
 محو کند و در آنجا خردند از آن اوقات شخصی هفتاد و پنج در سینه و در آن
 که چنان نیم نهد و جعفر را که شکر کند فایده و ایاد و از این صانع سلطان
 و در زبان تشیع او از که حکم معصوم آغاز کرد و آثار فرات بند و معصوم
 از قضا و آسایش چنان با نموده و خنجر سحر را پاک کند و فرید کاتب در این باب
 گوید گفت از او را از او با سخت و بران بود و در آن وقت که در آن
 فرموده است که با این علم از آن توان و از او پس از آن در محبت و در این
 و در آنجا هر که میگفت عاقبت اهل آن وقت بهر بر سرش که از آنجا و در آنست با
 بر

در بیان

گویم در آن که در آن وقت است و از آنجا که از آنجا و در آنست با
 از او در آن شب نیمه و از آنجا که از آنجا و در آنست با
 اگر بخواهد بهر آنکه از آنجا که از آنجا و در آنست با
 صاحب و ایاد است این ابیات از او است که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 بان که که خاکش به غارت که میبرد صبا را که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 بهر پرورد و در آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 عین یک از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 محو و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 این سخن را که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 که کس که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 و در آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با

این سخن

افعی

بهر آید و حکم از او در آنست و در آن وقت است و از آنجا که از آنجا و در آنست با
 دیوانه از او و در آنست و از آنجا که از آنجا و در آنست با
 خافنا که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 و از او در آنست و از آنجا که از آنجا و در آنست با
 در آنست و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 و در آنست و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 ابیات از او است و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 عاقبت و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 شب از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 این خاک را که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 نیزه که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 در آنست و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با

در بیان

اصحی

و در آنست و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 روز و در آنست و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 عاشق با که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 از آنجا که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 و در آنست و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 بجزان با که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 محبت و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 چشم با که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 بهر که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 خوف و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 امر و از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با
 اگر که از آنجا که از آنجا که از آنجا و در آنست با

در بیان

اصحی

افعی

در بیان

افعی

در بیان

اصحی

هست ترا که بخت پندار و وفات مولود در دشت به و در شهر فریده خون است
 صغیر است هر یک از طایفه ترکان از اوست ارقم مندر که از دل
 ننگم برون جبره دارم چون در ده در جا گشته معوض را بلیز بر من
 نیز داشت از اوست وقت اجل نامده از فن بخت از بار جانی نام من از اوست
 معلوم تر بر من است پس یک از اوست جواب نامم از پس زمان
 در یکدیگر جان کر برود و قاصد کوش بر بایه بر از اوست
 جبر و بیدار غایت دارد چو غایب نماید زار محضر غنیمت است از اوست
 حکم سنان و درو سلطان محمود بعد از اوست طریف بخرد و نیکویش و زلف انداز
 لطیف و پاک و خرم خرام و خندید هیچ شمشیر من از اوست
 عزت و کرامت و شکرش باز در بحر شکرش و شهادت بر محمد و من از اوست
 حیدر بن مرزا صفیر بعد از اوست از اوست اگر که غنیمت از اوست
 کاش میگویم هر از اوست در اوست معزز و من از اوست محمد بن محمد از اوست

محمی

معدوف

معالی

مستحق

مستجاب

شیخ خرد

میرزا خرد

مستحق

نصفه و استند شورا و محمد بن یحیی و قربان بیا و سوز و مقرب بعد صاحب و بران است
 از آن است که بر آن در درون ببار که گوشت که تر از در و عجب دار نشد در بار
 در کینه نور کثر از آن است چون شب که بر در درون ببار معوض صفی
 از اوست بهشت است که از آن است که بر آن است که بر آن است که بر آن است
 میل که بزرگوار داشته آخر الله بکشان رفته با شایه و فایان از اوست
 بر از غنای سرست و چشم اشک بر آن که بر درون که بر درون که بر درون که بر درون
 پاک کردن چه حاصل معجز کن کردم خون نیاید طاعتش را بلیز با کاش
 در خدمت شاه طهاب صفیر بر معزز و محترم بعد و در بعضی فواید نظم مدامت نام
 صاحب و بران است و از آن است و در درون که بر آن است که بر آن است که بر آن است
 شربت و پامان دارد و حال که بر آن است که بر آن است که بر آن است که بر آن است
 نیست بر طاهر است و از آن است که بر آن است که بر آن است که بر آن است
 از این چو شکرش است که در خلق عالم است با این چو زنده و خواجه نام است

مستحق

مستحق

مستحق

بهشت شب در این نام به از اوست من با بر اوست روز که خواستند از اوست
 تا که در محنت و جبر و سلا که زنجیر سینه را داده است لطف که در درون
 فواید من از اوست من بهشت که بهشت من که بهشت من که بهشت من که بهشت من
 با آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن
 هر که بر غنیمت بر شایه هر که در درون که در آن که در آن که در آن که در آن
 چو من بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت
 که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن
 نعمت است که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن
 نعمت است که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن
 شرف و شرف شایه است بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت
 شرف و شرف شایه است بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت
 شرف و شرف شایه است بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت
 شرف و شرف شایه است بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت که بهشت

مستحق

بر از اوست صلیق از اوست ارادات نظام دفعه خیر از اوست معزز و من از اوست
 در شاه و به کینه بیست و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 و بعد از اوست از آن معزز و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 اکثر من از اوست از آن معزز و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 فاش و معزز و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 بکر و بهشت و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 باز و بهشت و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 سالت و بهشت و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 در و بهشت و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 کلمات معزز و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 بهشت و بهشت و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست
 در و بهشت و من از اوست و بهشت و وفات یافت و از اوست

مستحق

یافته و یافت و صبا و کافر نظریات و کجای که داشت و داشتند اشارت دادند
 نموده و لیکن در همین رفیق در این باب کوبه مشتاق چست دخت را میزدند
 بعد از نوش صبا و یافت و کافر رفت کردند در میان شورش را هفتاد و هشت لاکه
 از اوست صبر است طبع در هر کس اما بکیم تر و نام موسس شفا
 شاعر پاک و دلایلی است بسیار که در هر ۱۳۳ در اصفهان وفات یافت
 از اوست بنابر ما در دقایق شایسته است موصوفه در احوال باشد ابروی
 یک چشم که اصفهان ارمق و پندیده و قال باشد و لایق زن در دنیا
 ندر رسیده بود رخ پنا گفتش قافیه یکن گشت و لایقها آری آخر میز
 زینت را در هر کس و صاحب حسن مضامین خوب گفته از اوست شکسته و ناله یون
 تن را در این اقدار شربت مردوز را افسوس در کینه و خواب چون پای در شایسته
 صد کردن را شورش و جوان اگر بر بود چون پر شو بود و کبر بود اگر شورش
 اکبر زان بگوید در پلور زن شرب از هر بود مستزین از بزرگ را که آن کج
 در پیش

مستزین

مستزین

در پیش سلطان بنو سید محمد بن به اوطاف بنو انوار اهر بخت طبع او احوال نماید
 از اوست افسوس اطراف کت و کافر کت زان آمد و دلداره افسوس کت
 سیاه زنگنه از او در داد و ستد بکسر و کافر کت شیخ نظر
 اصل لباس کت با چهره بخت موند و طبع او اوج او را به مصلحت و تم و کت
 در کینه موند و مصلحت به دست چانه میزدند نظام زنجیر کت سریند که کافر کت
 تا چند چند چو در کت در کت کت کت و لایق کت کت کت و در کت کت کت کت
 بان نظریات جز است از اول عهد شب تا آخر عمر شرب و کت کت کت کت
 نوا کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 از کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 فیه بخت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 و کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

شیخ نظامی

نظری شرب از اینم و آنم کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 رفته است و کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 نظری کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 از کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 از کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 طرب کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 اجاب کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 بعد از این طبع کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 شیخ کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 از اوست کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 بعد کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

از اوست چرخ کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 آورد و کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 سر کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 بهشت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
 کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

از بعضی آن بپایان نذران فرموده نقیض خان عظیم شاه و طبیب را به امر آورد و شاهرار را
برده و از آنکه هوکسار بیام آورد و در کاشانه طبیب عازم خرمیان گشته و در دست
بجای تعریف در آوردند و آن اوقات در کاشانه نقیض شاه و طبیب آمد و نقیض خان را
فخری خود داشت و با او راه را نرسیده و او را از میان برداشت و عویش رفته
که شاه و طبیب را به امر در وادار عدم بعضی خان رسانید و حجره خان خلف از نقیض خان
گفته شدن چهره شورش و فخری شاه و تمام اعیان در کاشانه و در میان شاهان در کاشانه
نزد و میگرد بعد از گرفتن در کاشانه و از دست رنجیده بطریق عذر رفت و در دست
و بکلیز مقرر شد پس به هر آرد و خان خانان را در کاشانه و در میان و در کاشانه
و در کاشانه میگرد و بکلیز آنها دفع آنها قریب بیست هزار کاشانه میگرد و در کاشانه
ناخن آورد و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه
ترتیب اخراج کرد و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه
بر آورد و شد و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه و در کاشانه
در کاشانه

در سده ۱۱ در دست درویشان قاجار ضبط شد است چندی که یمنان سرور شده
و با بزرگی که در عیال او شده دست قتل با نذران و طهرستان به دست او
دارد اما در آن سده جلیل بود پنهان ساخت و بعضی اعیال و اهل محرمستان
در قریب منجی و بحر را در شیراز فرار داد و کاشمرش و حقیقت خاز را هر دو از دست
او داد و محرمستان بعد از یک فتنه با عثم و دیگر مرد بود و خود که هشتاد و یک
کریه یمنان مستقل شد حقیقت خانو با تقوی کرم استر ابد از شیراز رحمت الطول
و حقیقت خان بعد از درویشان کمان تنه انتقام از زبان بر آورد و مخالفین بدو را
با تمام علم و شمشیر ساخت و بعد از چند روز در دست درویشان بیعت و کمان که
خاندانش بعد از وفاتش ریخته و کاشمرش و هم در ایدت پیش کریه یمنان بعد از سده ۱۱
کریه یمنان وفات یافت و کاشمرش فرصت یافت از شیراز به سر استر ابد رفت و اهل
با تمام علم و شمشیر آرای بر داشت و در سده ۱۱۹۰ بفرمان خیر ایران آمد اقامت داشت و از این
مردان که یمنان به تصرف کرم بعد بعد از فتح علم و احوال از دست یمنان کرد و بعد از

از مردی مصفا که کثیف و در درلا بود بعد بهم میان جعفر خان زنده ت کشت
و کاران کشت و لطیف خان سپهر جعفر خان زنده بعد از پرهوار ریاست نوشهر
ولا محترمه و اورا نیز دستگیر کرد فقیر رساند پس از دفع سرکشان در ۱۳۷۲ تاج پسر
پسر پسرش را در آرد و خود قتلش را و بعد سخته فراغ از فارسی و سخته
نمود بعد از ان مقام امور سلطنت خرسید و ابراهیم خان جوانش را زنده نوشهر لای
کمرابر را فرستاد لشکر کشید و بنام تخریق غلغله فرورد و تنبلی او روان شد و قتلش
فرورد را دفع نمود اموال محصور بست آورد و در میان مکان شب یکشنبه بست و یکم
شهر فروردیه احکام الله و نفر از اعدایان خلوت بکشتن و فرار از شب
و محمد سیاست بعد از ترس جان را بستر خلوت خواب بزم بخود ارمیه کردند
و آن و نفر با نعت تاج شاه را با سایر بهاب سلطنت نمود و تنی با نعت و غم
امرا به با تعب خاص بر برد و که در مش را نفر بعد صبح و خبر شورش لشکر شورش
از آنجا احمد الله و حجر ابراهیم خان پسر را با قهر زنی و مازندران و عواقب ند و اکوفرا
نشد

بخت و سازها را که برابر داشته خانم طهران کعبه و عیسی خان برادر آقا محمدرضا و حبیبخان
برادر فتحعلشاه و صالحخان و قاضی میرکس برادرشاه بازدارک دیبا و خدیو اجمال
را کشتید امیرالامرا میرزا محمدخان قاجار و ارجانب آقا محمدرضا و پیکر برادرش
خزاینه که شورا انضمام داد و در بعد از او در کجایان بست و منظر دوم فتحعلشاه
تا آنکه فتحعلشاه از ده دس طهران آمد مع قیفا و حبیبخان و پشیمان و از حرکت کعبه
شهر پنا و باطل فتحعلشاه به هر چه بدبختی از خود فرستاد و در این سخن خبر و در حواشی این
یا لشکر کبار بجو از قزوین رسید فتحعلشاه هم لشکر بسیار داشت بعد از آن تا قزوین
در سمت قزوین صادقخان و باب معاد دست یاوره و فرار نمود و آخر دستگیر شد
و را عدم پیش گرفت و مع قیفا و حبیبخان و باز قاضی که در معاد دست
پسوند شاه چشم ایستاد که در دوازده محله و کجور فرستاد و دست و چهارم پنج اول
بر سنه ۱۲۱۳ در دس بایر تخت که نه است و ولایت را از همه ملکی را دادگان
و دادگاران و ولایت و حاکمیت را باقیاس مرزا صدوق فتحعلشاه و آریا بازاریار داد

[illegible]

و لفظ تنها از سر دال و لفظ با من از شیخ انور غفره

حیام رمضان المبارک ۱۳۲۵ھ انجم یافتہ رسید

و این امر موجب زمین‌های حاصل‌خیز است که از آن فقره تقدیر است و همه آنها را

[illegible]

(3)
مرد
پنجاه
هفتاد و نه
سیصد و بیست و یک
چهارصد و پنجاه و سه
پانصد و هشتاد و پنج
ششصد و نود و هفت
هفتصد و یازده

[illegible]

نوشیدن باده در معصیت است

کوشیدن این کهنه شراب

ایں بادہ بنوش کا نذر اوہت ثواب

هر آنکه دو کشت خراب

چون خورشید خدا که خویش را بنامید

زوی از فریش مقصود

ذات تو برای ناش آید نمود

شد بهشت و جوی نمود

ملحق

[illegible]

دست یابی از آن معلوم است باز این خصوصیت چه بود که بشخص خداوند و دیگر مخلوقات
آن میسر است آثار مبتدیانست قریب پنجاه هزار بابند در وقت و مدت
پنج هزار ساله اندوخته و از آن هنگام عرصه گذشت و آنرا که قریب پنجاه
هزار ساله ایست محاسنی دارد که به نظر حق تعالی و اصفیاء حرکت نموده
از شرق تا غرب و قراقرز و حوض علیلو و جیلین و وانیان و غیره از
اینها که در محال است بهر تریز کنند و در این مدت دولت مملوکان و اولاد او
تبریز را ساخته بود و مملوکان و قویونو و قراقویونو از آنجا را دارالملک
نموده اند اما در این زمانه و از اوایل که وزیر اعظم و فرمانروایان و پادشاهان
و اثنا جیز سخته که شرف آن تعلیم راست نیاید و در زمان دولت صفویه عهد
ترین بلاد ایران بوده اما در زمان افندل دولت سلطان محمود صفوی نادر که
آل عثمان بدین مکان لشکر کشید و چندانی خالی نموده که بوصف درین پید
در هیچ سکنه اند و تابع القوامولان میرزاها هم تبریزی علیه الرحمه فرموده اند
حقه تبریز گویست هر چه آنجا است گویست : مغز و سینه و تاقیان و کپوت
با طبع مخالفان عواقب نهند : هرگز نفوذ نداشتند بدیوان دولت : **حقه** برادریا
والا بر عود در آن مکان حضرت بیارست من عبدولان حقیه زاده فریخ حسن
بلری و شیخ چهارستاد و در مقبره مشرب از شرفاء مایل و مفضل علی حقیه ار
حکیم خاند علیه الرحمه و حیدر الدین سیفان و فتح شیدان و شیخ الدین سحابی و غیره ازین
فاریاد مدفونند و در آن علمای مجتهدین و جناب سید محمد الحنفی و زین الدین لکهن الحنفی

الزوي خالص

[illegible][illegible][illegible]

سبحان
کلام ضعیف و بی اثر

2457

مختصر

فرد بر خلق رعنق قیاس کار بکند که صفت کشته نشینان ز قوت قیاس است
در کارهای از این خراب حالت و عجایب کیفیات از آن وجودی که از این متفصل
و فراموش طراری بپایان جویان صلیب عینیه و حور مالک براند ظاهر میشد و در آن
اوقات تحقیق حقیقت علی باطنیه بعضی از مردم را باطنیه با شکل حلقه بدیهه خودی دین
و دین احیان بنوعی از این زمان میزد که احیاناً وقت این دین غنی شایسته
آن نقش کلین جامد و خاتم عین منقبت است چشم روان داشته بنوی که هر که او
در آن حالت باشد میزد بپشته و با اختیار متذکر حق میشد **فرد** در قوت چشم و حیران
بچه و مصفت که این جان بکار استفاده بگویم که شریزه دلالت به چهره شیشه معانی است
وی شد بگردش چرخه شد و ذکر دعا و نفس از او فرشته و از باطن چرخه پیش
اثر او را در دیده عظیمه و مقهور رسیده متعنا الله بجان حق و حقیقت باطنیه
فرد تشریف طاهر بدین فهم و کمال را با عقل متفقد کشته بر نفس انسان
بر ملک **فرد** مشقت عربیه و نرسیده آن کسب با و حبیب صاحب زکات است که
از این زمان عافت و ماندگی و بکلیه اسم اعظم و کبریا هر چند است و در
حقیقت آنچه مرقات معنی و کلمات فرموده که شایسته را می گوید اگر مقصد از کمال
عصر جهان اتفاقاً بنیر طری مانند آن حلیل به حلیل و حلیل به حلیل نتواند که
در هر کس و قریه و در زبان خاص علم ذکر از او موجود بود هر کس باقیه حال خود
احوال را راداد با وی خود و با وجود این حقیقت شئون او بگویند که با هر کس و علم

الکلی

فرد هر کسی از خلق خود شده یا رسد از درون من بخت از این
یا **الحجبه** اشخاصی که این بخت و بخت نمیده و در صفی دانه مراکز نمود کردید
بعضی اینک چند کلمه متشبه از کتب زبان فصاحت و شینیه و بهریم بر دانی استقل
آن سریه باقیه ای صنیع ذایع و تنج باع بخله امانت در سنت است اصی این
اولا ارتقا می کند و با عقده د فواید سدا خودت و چنانچه می شنود که اگر بنیر
از مراتب عالی فضل و باطن کامل و معزش علی برست آورده و بهر برهه انکشاف
الافضل که برده اند و حال آنکه شمر از شسته روحی فرای کل از فضل آن که بکاربرد
و بدله دوقه از اذواق صنیعت و مقامات صنیعت ایشان بر نموده اند متفصل
کمال الحلیه آن شمس صلیبیه است و متذکر کیف **فرد** طعن بر هر حال از کماله عینیه
زند **فرد** بهایت عجب از این است که این نوع اشخاص با وجود اینکه هرگز نمی توانند
فقرات عینیه بهم بیاوند که مطایفه قیاسه از در راه امر و عقده شد با وجود
این یکان زبان و قیاسه اقران را با برادر است برده در حقایق فضل روزگار که
ب **فرد** در تحصیل علم و تحقیق فهم بجای که خود بوده و بعضی برای ابراز تجاری
نموده اند و موارد دور ویران را با بعضی عینی انوار دیده و بهریم از کمال
مدارک فهمید است فهمید اند در حال علم و فغان سر داده بخودمانی دین
و عبارات بهر نوع و شیث و کلمات بهر اصل و بایست بسج جان میگردند
فرد هر که کمالی که بگوید و بداند نشسته **فرد** کلاه داری و این سروری
دانند **فرد** لعین هذا اطلاق کرده که فی الاسلام الحاصل بن باطن العالم

در هر از تحریک کتب و قوت تصور بجز داده اند و بر وبال فقره که اندیشه
علیه است و دانسته اعظم که آن جنب ب **فرد** بکین **فرد** اخت و تفسیر صید که
به و بهر بنا اینچنین باطنیه که آن طبع صنیع را ورده و طبع ماقبل **فرد**
و کمال صنیعت شایسته و اولی **فرد** حتی بر تهنیت الی اخره مقام **فرد** سحر قدران حضرت
کردن رتبه را که از فضل معجزه همین بیت عالم داد و خوشی با و در اوقات بهر
فرد سموت الی الحلا و علوت حق **فرد** سربت الحیثه حق و هو **فرد**
ما دان با کمال عظایت که رسم است و اسهل از و صنیعت است **فرد** تا دان باطنیه
این شعله هید را حیران را در کمال است و این خط و قیر را اسم وانی در رای غریب
که اقل قیاس از فضل اصی بهر بزرگ و باین وصف شیره و حال آنکه همه فضل شمولان
میان زکات و شهبان آسمان فرات کمال هر ارباب قلم و دور الفضل
والهم قسم که آن جنب در هر کلام از کمال بخش آفاق از هر کس که در کمال
نور است که این کمالی که درین قرین اینچنین رسته نور است **فرد** بدانکه لا ف
عنی زعم و اطرافه قیاس با کلام اصل برین کلمه **فرد** و اما لا فطره **فرد** صلیب
و کوا **فرد** صنعت الف کتاب **فرد** در صنیعت و در کمال حق از هر بر
میان و دلکش بدلیه من در هر شرف بفرجه جلوه در آورده که ماه آسمان است
عنه جان ستان میا ورده **فرد** این جلوه که در هر حال است **فرد** پیداست
که ماه آسمان ندارد **فرد** چنانکه در کمالی علوی تحت **فرد** نخوری مدانی بعضی
از فضل کشته در حق ابد الله و درین چنین نورسته جوهره حیات الی الله

در حق

و ذهبت و این حقیقه که در هر کس از این عجز است و عجز کلمات
در حق بنظر عالمی ندارد و بیاد کار میگرد **فرد** هر کس که **فرد** کمال
خداوند فیها اهل الامان **فرد** صلیب بین تف و شایسته **فرد** بکین
میان ماه من تا که درون **فرد** تف و شایسته از این است **فرد** انصاف در ادراک
مالی با خاست بلکه در ایران **فرد** بکین **فرد** افتخار اهر کمال است
هر بر **فرد** و وجود اینچنین حقیقه که در هر کس که در کمال **فرد** صلیب
هر حقیقه نهایت جز کمال از غنم است و در عین تبت لایم **فرد** تعالی
آن **فرد** شیشه فی ها **فرد** بکین **فرد** فیها صلیب **فرد** تعالی آن شیشه
فی نداه **فرد** بکین **فرد** صلیب **فرد** تعالی آن شیشه فی
صیاه **فرد** بکین **فرد** صلیب **فرد** تعالی آن شیشه فی
چنین که این بنده آن حضرت را پندیده **فرد** و نظیر او در صفه اصغر
حبذا وجود معود که بایه مفاخرت دل کشته و در بجهت عجب
معلقه نشسته **فرد** بکین **فرد** صلیب **فرد** تعالی آن شیشه فی
مالی با خاست و جمل **فرد** صلیب **فرد** صلیب **فرد** صلیب
آن جنب **فرد** صلیب **فرد** صلیب **فرد** صلیب **فرد** صلیب
چنین عرض بکنیم که اگر کسی کاشف رن بیند و با وجود خوشی که بر تبت
شاید بکار این هرده می برد و زبیر تحمل سازد و حال آنکه پیش از این
و جادی نیست و این بنده شرمند و بیار و حجت دیده ام و در بهر حال

فرد اگر رسم است که در حق
من او را بگوید پندیده ام

۲۴ فہرستہ غرقہ جو ثوبت کرن
بجز فہرستہ ذکر درجہ نہ

مترجماً لکلك الحامد المفاخر والمکالم السابق **عرب** وكيف اطلق الصبر عن
اجبه وقد اصبرت نادر الحوق في الصالحين واني عن حفظ ديار
که بیان آن معصوم ابن بیت مفرات **بیت** لا بد للعالم المقيس من المفا
فامر من مالک في الاخر الاخر جاذبه لواع حادته رابته سواط مالک
بهية امی بیوسته دل نبته مرارته وجبر کشته هر طر سخته امت بی نبته
جانیت وروح روان سرور رحمت و نور دل بی این اوصاف که در حق او
درین اوراق ثبت میکنم وشرع لقیض و در واقع خیل کم امت و بنیاد قله
ازیم **معلم** ای یکتا بقدر فهمت آن که در جابل در حق این فاضل ذق کرد
وق دارد اعتراف الله بالحق و اعتراف علی بن ابی طالب و ابیضا اذنه حسن
شما و حجت امت و توصیف بکرم **عرب** جمال الجریان یثقی علیه و کذا
ما حسن الکفایه و کذا و کذا فی الجانیه و لا یسما انما شئت الا طار
در بحر یقین بر سر الا و با بود و یوسف فرت و حسن و فقت هر کس را که با حق
علیه قول فاضل را و به و بیوسته مظهر حق و تعلیل سعادت شد و پاره
از کرامت و کشف آن از اینجانب بیانش در صیغه دیگر و یا زیاده از حد حق
بر هر کار داشته و در این دینی از این جمل بر می آید و عیان هر کس که
نداشته و در حفظ او در مظهر او و انتقال بدانی و اقیق به حق و حق
به نظر او که نوادر علوش این ابر بود میل حضری حفظ او در عین
و در قرابت و حفظ که این المیزان در صیغه دیگر داشته **قر** فلک الذکر
یعنی

الأُفَارُ الْعُطَيُّ

تبعی کس نهی؟ مگر ایام فی ما فی قال: **آیات** تمام در حفظ متون
کتاب علم داشته و ثبت و در مواظب حفظ آن بوده اغلب مطالب را
از اجابت و تفسیر دیگران بعد علم از بر بخاند که هر کس از حفظ متون طولانی
اجابت روایات و مطالب ثلث روایات و درایات و تجل و اب تفسیر و تفسیر
و تفسیر **سفر** از هر اربع غفلت از مطالعه کتب و تهذیب افکار و تالیف
کتاب و تحریر این می نمود در اغلب حالات تا و با ارباب مذاهب مختلفه
میکرده و از افراد علمیه عوفه بطور که مجال کمزورتی و تفرقه و بی ترتیبی تمام از آن
حاصل تا و با بجز طهور رسید و هیچ مورد جبریت گردیده در آخر هر هفته جمیع
الیه جمود و غفلت کلیه امور است چنانکه ساط و دهر و قوا و وقایع که در آن
گفتی که روزگار را عمر شریف بدینی هم حقیقت سیف حصر و فائده اندیشه
آن جناب در جواب این سوال حالت احراض داشت اگر چه آن سوال بحال آن
خیر صورت و معنی می داشت باز جواب لطیف می داد **فصل** ایام که خطبه که کوئی
از ما در برای تربیت این فضل را زادی چنانکه بجز از رابع که بر زمین
هرگز قدم بجز بر روی خدای نهادی: **در هر جای که سر و میانه و مقامات**
ضیافت و علی علایه و خلوت و تجرد و قلم و قسط همه می دانست و بیست و شش
ساده را تجزیه نمیکرد و میکشید **الحمد** صید الله به توفیق و توفیق
آن فائز که بر همه وقت های جهاد و مقام است و در دست هر علمای عالم می نمود
اگر کسی در صدد آن بر آید این تاریخ علاوه بر آن یاد و توفیق به هر کس بخواند

چند وقت درج نمود که هم حق ندی خود را داد نماید و هم از منظم آن
جموعه بآثر و اطوار طیبه ایشان برده برینست بتجرب و واقف و تحقیق
و این بنده مستعانت که در وقت غنا و این چنین اوراق حضرت قاری
برضای باری موفوقه و داخله بخانه قوابل بر روان والدین این بنده
و آن جناب بریند فرمایند خداوند قاری را فرستاده صد و شصت و شصت
نماید ان شاء الله و یرحم الله عبد الله آینه بآینه ایکنه از صلی الله علیه و آله
ایران زمین با تیرج دین بیند اندر حقیقت غنی کامله خانی آسمان و
زمین اندر با قاضی آینه مبارکه و لها بقیه بکلیه آینه رحمت
و صفات آن لازم است بدست یابد و این باب است که این بنده طرف
اوقات تجویر حالت افاضه و الابرودار مسازد و بقدر محقه و نشر آثار
و اطوار پندیده ایشان از باب تحبیب بخت حی پادشاه مع الفقه دین اوقات
بهجت علیات در دارالعلم تیز که خال جمال عالم ایران آنکه چشم دروغ
تمامی احوال و بدان زمان تمام بر تیرج دین بیند و باطله و طلب و بین
استقلال داند و مع الدوام در درجه حقیق و ایاقه را از درج دکان
در داخل جان مستحق در این فضلی بر مرآت نه و حجاب ربیب و تنبیه
از پیش لهر طالب بری دارند با حقه مؤلف کمال المعرفه داند و هم و بهتر
حاکم این است بکار نه فرستاده توان از لطفی شکر که فرستاده آسمان کاغذ نه
خانه و دریا مداد چیده خانه و بحر بر بعد ز غمخیز از غم و فیل از کز خوف

کمالی علیق بدین نوع حقیقت آن عالی کرد درین بین آنرا عظیم نازد و در حقیقت در حقش رفیع
ببرد مکتب و لطف آن جناب حاصل نماید تا اطناع تمام حاصل کند **در** این دعوی کرده است
کرد و دعوی نداشته دکواه **در علم حاصل** وان ایضا الا فصل و حفظ لغت
وات موافقت کامله و مراقبت شایسته و انچه داشته و از اعمال مرتبه
شوق این فرد کلمات داشته است متون لغت را از بر بخواند و در تحقیق و تعلیق
سلسله روایات این مفسر مانند **فر** از روی عقلی که من از جهان و لایک انداز
تمام تر از هر جهانیان **مراقبت محفوظ** در قرائت قرآن مجید داشت و در وقت خواندن
و تأمل بسیار در حفظ و تریب و تفسیر و شرح و تفسیر و ظاهر و باطن اعمال صورت میگرد
و اقله حالات و وجدان و موافقت مع عباد اگر بگویند حقیر بخواند شریف حال
شریف و مفضل عظیم آن ذات ملک صفات که پیوسته با صفت رای زین و
افکار متین عقاید شکل و موصوفه حکای غایب متجسس فی تمام صورت شریف و
قرار در مشق و تفکر و من کاغذ نشود **نظم** نه میان جانش رسید این
نه بر کرانه درخش کشته این کمان تمام کف نیامده و در صحت تو کم برود نقد از
بجای موی زبان **زبان** گفته جز از هر صحت تو بخنی **نظم** نسبت جز از هر صحت
تو میان پیچود و وصف تو باید پیچند و طبع پیچود و مع تو پند بهی نبازد
بان **در** این داشت رسم مرکب ترا از خاک **ب** طر کرد ز زین راز لاله خانه
چنانکه جرف به پای تو پیچ جرف **ب** پای **چنان** که کوه بان تو پیچ کوه بان **چون** **نظم**
تمام بر مراتب شئون و مقامات آن جناب حاصل بود لهذا نظریه از آن درین
پیچود

ستور که این نامه بیان رسید
پیشتر از هر بیان رسید

[illegible]

